CALVINIST ✝ CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"THE LORD WILL HEAR WHEN I CALL UNTO HIM." Psalm 4 : 3

FEBRUARY 5th, 1960 - No. 430 - 12 Pages • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

14th YEAR of PUBLICATION
Authorized as Second Class Mail, Post office Department, Ottawa, Ontario.

EEN SCHIP OP HET STRAND

Fidel Castro is een veelbesproken figuur. Toen hij voor het eerst van zich liet horen als de opposant tegen het dictatoriaal bewind op Cuba, wist hij zich wel haast zeker van de sympathie van het grootste deel van de beschaafde wereld. En toen zijn revolutie slaagde en hij de regering van Batista aan de kant zette, waren wij geneigd hem te feliciteren, ondanks het feit dat het woord revolutie een wat wrange bijsmaak heeft.

De algemene gedachte is echter wel wat gewijzigd, sinds deze man aan de regering gekomen is. Niet alleen dat opnieuw gebleken is, dat lang niet alle generaals bekwame staatslieden zijn, het was mede vooral om de methode die hij volgde, dat vele vraagtekens gerezen zijn. Is Castro de man die men algemeen dacht dat hij was? Bepaalde bronnen karakteriseren hem ronduit als communistisch gezind. De vuurpeletons, die hij veelvuldig instelde bij het vestigen van zijn bewind heeft velen met afschrik vervuld. Het recente incident met de Spaanse ambassadeur en Castro's critiek op de Westerse mogendheden, met name op de Verenigde Staten, heeft hem weinig "goodwill" bezorgd.

☆

Het is daarom interessant te vernemen, wat de mensen op Cuba zelf van hem denken. Dat is uiteraard moeilijk na te gaan, omdat het nieuws uit Cuba spaarzamelijk en gecensureerd doorkomt. Het is daarom niet zonder belang, wat we vinden in de Februari-uitgave van "Christian Life". Onder de titel "A Cuban Christian Speaks" wordt in dit blad iemand aan het woord gelaten, die de indruk geeft te spreken namens de christelijke bewoners van dit eiland. Wij kunnen niet het gehele artikel overnemen, doch enkele passages willen wij hier (vertaald) laten volgen:

De anonieme schrijver begint met op te merken, dat wat Abraham Lincoln is geweest voor de Verenigde Staten, is Castro voor Cuba. Lincoln werd in zijn tijd ook niet begrepen door de meeste Amerikanen, en toch heeft de historie bewezen, dat hij gelijk had. In dezelfde geest zal ook de geschiedenis bewijzen, dat Castro de echte bevrijder van Cuba is geweest, aldus de auteur.

"Een ding is zeker, dat, afgezien van vele noodzakelijke veranderingen die Castro heeft aangebracht, hij het evangelische Christendom weer heeft doen meetellen. De revolutie heeft niet alleen Castro zelf in het zadel geholpen, maar vele Christenen heeft zij eveneens de weg naar de hoofdstad geopend." En dan volgt een lijstje van benoemingen, dat deze bewering moet onderschrijven. Een vooraanstaand lid van de Presbyterian Church is minister van herstel geworden. Een Baptist predikant is hoofd-legerpredikant geworden. Een andere Presbyterian werd benoemd tot minister van opvoeding, bijgestaan door een predikant van die kerk. Een Methodist heeft de leiding van het ministerie van verkeer.

De schrijver beweert, dat deze benoemingen de Christenen op Cuba vertrouwen in de revolutionaire regering van Castro hebben gegeven. Maar niettemin zijn er gedurende de laatste maanden verschillende vragen gerezen. Wij citeren:

"Indien Amerika, hetwelk onze beste buurman is en waar men ons zendelingen, buitenlandse hulp, handel, en de mogelijkheid tot het verkrijgen van welvaart, heeft gegeven, thans door onze leiders wordt gedegenereerd tot een afschuwelijk monster, dan bekruipt ons de vrees, dat wij een geisoleerd bestaan zullen gaan leiden. Tevens moet worden gevreesd, dat velen van ons hun vertrouwen op een man hebben gesteld — hoe goed die ook mag zijn. We hebben opgezien naar Fidel Castro als de man, die ons de hemel op aarde kon brengen. Het is niet twijfelachtig, dat onze levensomstandigheden nodig verbeterd moesten worden. Maar omdat wij meer ons oog geslagen hebben op een mens in plaats van op God, moeten wij nu ontdekken, dat wij ons op dun ijs gewaagd hebben. Ook Castro is een mens.

Tenslotte moet worden gevreesd, dat wij ons zo door beloften hebben laten verblinden, dat wij als Christenen niet meer zien wat tenslotte onze kerk geestelijk zal verzwakken, en dat wij een materialistische levensbeschouwing gaan huldigen."

Als men deze dingen even op zich laat inwerken, komt men eigenlijk niet bij Castro, maar bij de Christenen op Cuba uit. Is het niet het moeilijke punt, dat men Castro met vlag en wimpel heeft ingehaald, zonder zich te bekommeren om wat de motieven en het doel van deze leider waren? Nadat de revolutie een feit was, en nadat Castro de teugels in handen heeft genomen, komen de vraagtekens en de vrees. Dat is geen hooghartige critiek op de Cubaanse Christenen, maar het is wel opnieuw een bewijs, dat Christendom niet slechts een zaak is van eigen zaligheid.

Zodra men het evangelie gaat beperken tot een private aangelegenheid, komt men vroeg of laat voor de verrassing te staan, dat op de vragen van het dagelijks leven geen antwoord meer te geven is. Dit betekent niet, dat men zich kan veroorloven alleen maar christelijke beginselen voor het algemene leven te proclameren. Het evangelie spreekt wel degelijk ons zeer persoonlijk toe en het eerste wat wij moeten doen is niet peinzen over wat onze houding moet zijn in staat en maatschappij. Het eerste is nog steeds ons persoonlijk antwoord op het Woord van God. Maar het is beslist een tekort doen aan dat Woord van God, indien wij bij dit persoonlijke ophouden. Cuba leert ons opnieuw wat er gebeurt, indien wij dit doen. Als wij niet weten wat God heeft te zeggen op alle terrein van het leven (en dat betekent dat wij trachten te weten te komen wát Hij te zeggen heeft), dan overvallen de omstandigheden en de ontwikkeling ons. De verzekerdheid, dat wij daarin wel aardig goed geschoold zijn kon wel eens blijken meer schijn dan werkelijkheid te zijn.

Wij gevoelen in het minst niet de behoefte om de Cubaanse Christenen te becritiseren. Die mensen hebben het daar vast niet gemakkelijk.

Maar een schip op het strand is een baken in zee. D. F.

NETJES BLIJVEN

PAROOL VOOR PARLEMENTSLEDEN

In het parlement van een democratie bespreekt het volk, bij monde van zijn vertegenwoordigers, de belangrijke dingen van de dag; de varkensprijzen, de veiligheidsmaatregelen voor spoorwegovergangen en de uitzending van geleerden naar een conferentie in Moskou.

Een goed parlement geeft een beeld van wat er onder het volk leeft. De volksvertegenwoordigers behoren de wensen en verlangens van het volk te behartigen bij de regering. Dat gebeurt dan met kennis van zaken en met inzicht in de problemen — het volk kiest niet de eerste de beste als vertegenwoordiger.

En zo worden de dingen die het volksleven raken, in het parlement ook met welgekozen woorden besproken — in 'parlementaire' taal. Parlementsleden behoren altijd netjes te blijven, zelfs als ze kwaad gemaakt worden. Scheldwoorden en onfatsoenlijke uitdrukkingen zijn 'onparlementair' evenals beledigingen en grove onvriendelijkheden. Althans . . . zo was het in de goede, oude tijd. Maar nieuwe tijden brengen nieuwe zeden.

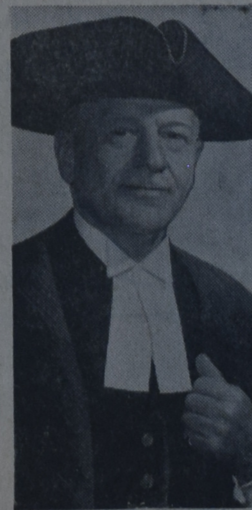
• • •

Elk democratisch parlement is publiek, d.w.z. dat het publiek, het volk dat zich daar laat vertegenwoordigen, er recht op heeft, te weten wat zijn vertegenwoordigers er doen en zeggen. Daarom heeft elke parlementszaal een publieke tribune, een perstribune en eigen verslaggevers, die een rapport maken van de 'handelingen' in het parlement.

Niet alle burgers kunnen dagelijks gedurende de zitting van een parlement op de publieke tribune plaats nemen, maar de krant geeft hen in grote trekken een verslag van wat er in het parlement besproken is. Wil men echter het naadje van de kous weten, en zogezegd geen woord missen, dan kan men zich abonneren op het publieke rapport van de parlementsverslaggevers, dat hen dan dagelijks, of in elk geval geregeld wordt toegezonden.

• • •

In het Canadese parlement, met name de Canadese 'Tweede Kamer' (The House of Commons) is vorige week aan beide bovengenoemde onderwerpen aandacht besteed; aan de parlementaire taal en aan het parlementaire verslag, dat gewoonlijk *"Hansard"* genoemd wordt. De officiele naam is "House of Commons Debates". Het woord Hansard dateert van 1774 toen Luke Hansard begon met de publikatie van een dagelijks rapport van het Britse House of Commons als een particuliere onderneming. Hij werd in dit bedrijf opgevolgd door zijn zoons en kleinzoons. In Engeland dragen de *"Official Parliamentary Debates"* nog steeds het woord "Hansard" op de titelpagina. De Hansard-familie heeft haar bedrijf nooit naar Canada uitgebreid, maar ook hier werd het dagelijks rapport van de House of Commons tot 1879 in particuliere ondernemingen uitgegeven. Thans gebeurt dit door de staatsdrukkerij 'The Queen's Printer, Ottawa,

SPEAKER MICHENER
wilde er iets aan doen

Ont. waar ieder die wil er een abonnement op kan bestellen ($3.— per zitting). De naam Hansard is dus een Britse erfenis.

Dit is werkelijk een interessante uitgave voor elk, die belang stelt in het beleid, dat over ons gevoerd wordt en de manier, waarop wij daar mee instemmen of er tegen protesteren door middel van onze parlementariers. Lange toespraken, soms langer als de Zondagspreek van dominee, staan er woord voor woord in afgedrukt en korte interupties, soms alleen maar twee letters: "sh-", zijn niet vergeten. Het kan aan ons liggen, maar wij vinden de korte toespraken vaak het meest zeggend. En daar willen ze nu verandering in brengen. Omdat die korte toespraken (interupties) vaak niet 'parlementair' zijn . . .

• • •

Om één en ander duidelijk te maken, geven we hier een voorbeeld van de "korte speeches" die we op een dag in Hansard vonden:

Mr. Martin (interrupting Minister Harkness): Of course that is nonsence.

Mr. Harkness: The chief spokesman, of course, is the distinguished lawyer from Essex East (Mr. Paul Martin), and I do not think many farmers in this country will pay much attention to his expertness or give him much credence when he speaks on agricultural matters.

Mr. Martin: Will the minister deny that I know more than he does about agriculture?

Some hon. Members: Oh, oh.

Mr. Martin: You deceived the Canadian farmer.

Mr. Pearson: (to minister Harkness) You should be more careful of your language.

Mr. Hees: Shame, shame, shame.

Mr. Pearson: I hope that does not get into *Hansard*.

Mr. Martin: (to minister Harkness) You ought to resign.

Deze uitlatingen pikten we op uit het debat over de troonrede. Maar soms gaat men nog veel verder. Zo werd een spreker in de rede gevallen door *"An hon. Member"* (geen naam vermeld) met de woorden: Drop dead.

Dit alles werd ten top gedreven door *Mr. Ricard* van het district St. Hyacinthe-Bagot in Quebec, die in het Frans een spreker achtereenvolgens toevoegde: "Je liegt het" — "Je liegt het, je liegt het" — "Je bent onbeschaamd aan het liegen, brutaal aan het liegen".

Dat was echt niet parlementair meer, daar moest iets aan gedaan worden. De kamervoorzitter Hon. Roland Michener, officieel *Mr.*

(Vervolg op pag. 2)

Geen Christelijke Radiozender in Canada

De mogelijkheid voor de oprichting en exploitatie van een Christelijke Radiozender in Canada is zeer gering, zo niet geheel uitgesloten. Dit bleek uit een advies van de Board of Broadcast Governors welke vorige week een afwijzende houding aannam tegenover het verzoek van Evangelist A. W. Ness te Toronto om een nieuw FM station te mogen gebruiken voor de uitzending van gewijde muziek en godsdienstige programma's. De volgende redenen werden daarbij aangehaald:

"The board is concerned that the broadcasting service should provide as adequaely as possible for the religious needs of the community

"In the opinion of the Board this objective would not be achieved by the licensing of religious stations.

"The board feels that religious broadcasting should be incorporated into the programming of all stations under the guidance of broadly based advisory counsils".

☆

De aanvraag van Mr. Ness was niet speciaal gekenmerkt voor een religieus station. Maar de board concludeerde uit de opgave van de voorgenomen uitzendingen, dat het in hoofdzaak godsdienstig was. Hiertegen bestond overwegend bezwaar, gezien het genomen besluit.

BEROEMD SCHILDERIJ VOOR CANADA

(Can. Scene) — Een schilderij van de surrealistische kunstenaar Salvador Dali, dat zo belangrijk geacht wordt, dat de Spaanse regering er over denkt om het met een speciale postzegel te vereren, is aan de Beaverbrook Art Gallery in Fredericton, New Brunswick, geschonken door Lady Dunn, weduwe van de Canadese industriëel Sir James Dunn. "Connoisseur", het Britse kunsttijdschrift, vermeldt, dat het schilderij voor meer dan $55.000 voor de Spaanse regering gekocht zou worden. Echter, Lady Dunn, presidente van de Sir James Dunn Foundation kwam tussen beide en kocht het. Het schilderij zal dus in een Canadees museum hangen in plaats van in de wereld-beroemde kunstcollectie van het Escoriaal paleis, even buiten Madrid.

Dali's enorme schilderij, op linnen van 10 voet breed bij 13 voet 4½ inch hoog, werd gemaakt in 1957. Het toont St. James (Sant Iago), beschermheilige van Spanje, te paard, een levende Christus ten hemel heffend in plaats van een zwaard. Paard en ruiter hebben tot achtergrond een groots Gotisch bouwwerk, overheersend blauw, in de vorm van een schelp, die uit de zee oprijst. En Dali heeft, zoals vele klassieke schilders van het verleden hebben gedaan, zich zelf ook op het schilderij gezet. Een microscopisch kleine figuur, die op de grond rust (precies in het midden op de voorgrond), verklaart de kunstenaar in een beschrijving van zijn werk, "is mijzelf, kijkend naar de Wederopstanding".

De Sir James Dunn Foundation, die opgericht werd na de dood van de bekende industriëel, heeft vele royale geschenken gegeven aan Canadese instellingen. Haar vele weldaden bevatten een gebouw voor de wetenschappen voor de Dalhousie Universiteit in Halifax, Nova Scotia, en studiebeurzen voor bijna elk centrum van wetenschap in de Maritime Provinces als ook voor vele instellingen in West-Canada.

De Bevolking van Canada

Sinds het begin van deze eeuw is de bevolking van Canada meer dan verdrievoudigd.

Op 1 december elde Canada 17.241.000 inwoners vergeleken met 5.371.000 in 1901.

Sedert 1951 is de Canadese bevolking met ongeveer 3 procent per jaar gegroeid, dus sneller dan de bevolking van Frankrijk of West-Duitsland, waar de bevolkingsvermeerdering ongeveer 1 procent bedroeg.

Ondanks deze snelle toename is het cijfer van de bevolkingsdichtheid van Canada laag gebleven.

Het is interessant een vergelijking te maken tussen de bevolkingsgrootte en dichtheid van een aantal landen:

Land	totaal aantal inw.	oppervlakte in km²	aantal inw. p. km²
Canada	17.241.000	9.960.547	2¹)
Nederland	11.009.000²)	32.450	339
Groot-Brittannië	51.455.000	244.016	211
West-Duitsland	51.469.000	245.359	210
Italië	48.353.000	301.226	160
Denemarken	4.466.000	42.936	109
Hongarije	9.812.000	93.030	105
Frankrijk	44.000.000	551.208	50

¹) In dit cijfer zijn niet begrepen de Yukon en de Northwest Territories. Was dit wel het geval geweest dan zou het cijfer van het gemiddeld aantal inwoners per km² nog lager zijn geweest.

²) Nu alweer 3000.000 meer.

Parlementair

(Vervolg van pag. 1)

Speaker genoemd, bracht deze zaak in bespreking. Hij had zelf, naar hij zei, de onparlementaire woorden niet gehoord, maar iemand had hem er op gewezen, dat ze in Hansard zouden verschijnen, als er geen 'correctie' werd gemaakt. Daarom stelde Mr. Michener voor, dat de onparlementaire woorden niet in Hansard gepubliceerd zouden worden, en dat ook geen verslag zou verschijnen van deze bespreking over Hansard.

De Prime Minister, John G. Diefenbaker behoorde tot de velen, die hiermee instemden, maar hij wilde nog verder gaan en stelde voor, dat overwogen zou worden om voortaan niet zoveel korte interupties in Hansard te plaatsen. Het gebeur vaak dat een lid van het parlement bij het luisteren naar een toespraak zich een paar woorden laat ontvallen, die meestal niet eens door alle leden gehoord worden, maar wel door de verslaggevers, die hoogst ijverig zijn om hun verslag in Hansard zo getrouw mogelijk te laten zijn. Mr. Diefenbaker dacht, dat interupties waarop niet werd ingegaan door de spreker of door Mr. Speaker, wel uit het verslag weggelaten konden worden.

Hoewel verschillende leden inzagen, dat hier een kans lag om wat minder "te kijk" te staan, rees er toch protest tegen deze gedachte, omdat *Hansard* een zo getrouw mogelijke weergave dient te zijn van wat er in een Kamer gebeurt. Dat dit tot heden ook nog zo is, werd wel bewezen door het feit, dat ondanks deze discussie toch in dezelfde uitgave van Hansard een *volledig* verslag gevonden werd van het kamerdebat, met inbegrip van de onparlementaire woorden, zowel in het originele Frans als vertaald in het Engels en bovendien een compleet verslag van de discussie over deze gevoelige kwestie.

ATLANTIC CROSSINGS IN RECORD TIME

MONTREAL, January 25 — KLM Royal Dutch Airlines has set four consecutive speed records in four consecutive non-stop delivery flights of the Lockheed Electra prop-jet transport between New York and Amsterdam, the company reported today.

The latest delivery, last week, was completed in just 8 hours and 16 minutes. That is an average ground speed of 483 miles per hour for the 3,990-mile transatlantic crossing.

A longstanding record for propeller-driven aircraft was broken September 27th when the first KLM Electra flew from New York to Amsterdam in 9 hours 48 minutes. KLM's Electra No. 2 cut the time to 9 hours 2 minutes on October 11th. The third Royal Dutch prop-jet shaved it to 8 hours 45 minutes on November 20th.

The pilot on all flights was Capt. Frank Hawkins of KLM.

KLM, this month, inaugurated Electra service between its home base, Schiphol Airport in Amsterdam, and Cairo, Egypt. Its entire fleet of twelve Electras is scheduled to be delivered by August, 1960.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

ABC

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

HET KOPEN VAN EEN HUIS

MODEL HOME

door C. L. Caccia, Toronto.

Het is geen luxe in Canada om een huis te bezitten, maar het kopen vraagt veel zorg en overleg.

Ervaren mensen, die werkzaam zijn in het makelaarsvak, hebben twee veiligheidsregels opgesteld voor de aanstaande koper van een huis. Ten eerste moet U geen huis kopen, waarvan de waarde meer is dan 2½ maal de waarde van Uw jaarlijks inkomen. Indien Uw jaarlijks inkomen b.v. 5000 dollar is, behoort de waarde van het huis, waarnaar U zoekt, niet meer dan 12.500 dollar te zijn. Indien U nu van plan bent een gedeelte van Uw toekomstige woning te verhuren en de maandelijkse huur, die U denkt te trekken, laat ons zeggen, 60 dollar bedraagt, dan kan U dit bedrag bij Uw jaarlijks inkomen tellen en de zelfde regel toepassen: 60 maal 12 = 720 dollar jaarlijkse rente, die U verwacht.

$ 5.000 + $ 720 = $ 5.720, Uw jaarlijks inkomen, indien U een huurder hebt.

5720 maal 2½ = $ 14.300.

Dit is de maximum prijs, die U voor Uw huis in overweging moet nemen.

Ten tweede moet het totaal van Uw jaarlijkse vaste lasten en alle onkosten (onderhoud, dat apart gerekend wordt, niet inbegrepen) niet hoger dan 25% van Uw totale jaarlijkse inkomen zijn. Indien U 5.000 dollar per jaar verdient, dan is 25% daarvan 1.250 dollar. In dat geval moet de jaarlijkse som van aflossingen, rente op alle hypotheken, alle belastingen, electriciteit, gas en brandstof, telefoon en water deze 1.250 dollar niet te boven gaan. Indien de jaarlijkse berekening te lang of te lastig is, kunt U een maandelijkse berekening maken en, daar gewoonlijk de aflossingen per kwartaal geschieden, de totale uitgaven voor die maanden uitwerken.

Vervolgens moeten de onderhoudskosten bekeken worden. Dit kan niet precies uitgewerkt worden, omdat niet ieder huis even oud is en op dezelfde wijze verzorgd is, maar in het algemeen moet U rekenen op 20 dollar per maand als minimum voor onderhoud.

Het werkelijke gevaar in deze berekeningen is, dat de verwachte huur voor een gedeelte van het huis dikwijls als een betrouwbare bron van inkomsten genomen wordt. Ter zake kundigen in de Real Estate zeggen, dat dit een gevaarlijke misrekening is, omdat de inkomsten van verhuren niet zeker zijn en alleen gebruikt moeten worden om het huis af te betalen. Als U daarom de tweede regel toepast en ziet, dat de totale jaarlijkse aflossingen en onkosten meer dan 25% van Uw jaarlijkse inkomen bedragen, **vertrouw dan niet op de inkomsten,** die U misschien door verhuren zult ophalen, anders zult U het gevaar lopen, dat U de 75% van Uw jaarlijkse inkomen, die bestemd zijn om Uw gezin te onderhouden, moet aantasten.

Als U eenmaal Uw berekeningen hebt gemaakt en de prijsklasse van huizen, die passend is voor Uw budget, hebt vastgesteld, dan komt het ogenblik om U een beeld te gaan vormen van de huizenmarkt. Hierbij is een verkoper of een real estate agent van groot nut. Het is zeer belangrijk, dat U een makelaar kiest, die een goede naam heeft. Uw vrienden en buren en collega's zullen U er één aan kunnen bevelen, die hen goed geholpen heeft. De makelaar zal U meenemen om huizen, die te koop staan, te bekijken. Probeer zoveel mogelijk huizen te zien, om een idee te krijgen van wat er te krijgen is en om prijzen te kunnen vergelijken.

Het is niet verstandig om een huis te kopen, dat in slechte toestand is, hoe laag in prijs het ook is, want hiermee kunnen onmiddellijke, kostbare reparaties gemoeid zijn. **Denk er daarom vooral aan bij elk huis, dat U denkt te kopen, de volgende punten te inspecteren:**

1. **De gootlijst.** Ga recht onder de gootlijst staan en kijk omhoog de lucht in. Indien U door een paar gaten kunt kijken, betekent het, dat de gootlijst oud is en spoedig vervangen zal moeten worden. Informeer bij een vakman, hoeveel zo'n reparatie ongeveer zal kosten, en houdt dit goed in gedachte, als U Uw koopbod doet.

2. **Het dak.** Kijk naar de kleur van de shingles. Als ze nog hun oorspronkelijke kleur hebben, is het een vrij nieuw dak — indien ze hun kleur verloren hebben, zal het op zijn minst over niet te lange tijd gedeeltelijk vervangen moeten worden. Denk hier ook aan, wanneer U Uw bod doet.

3. **De stormramen.** Als het huis geen stormramen heeft en U de brandstof-rekening omlaag wilt brengen, informeer dan naar de prijs voor nieuwe stormramen. Zij kunnen vrij duur zijn.

4. **Het basement.** Let op vochtigheid en reuk. De vloerbalken moeten 10" bij 2" zijn voor oudere huizen met twee verdiepingen, 8" bij 2" voor bungalows, en zij moeten niet meer dan 16" van elkaar liggen, hart op hart. Goedkoop gebouwde huizen voldoen niet aan deze eisen.

5. **De deuren.** Open en sluit alle deuren en kijk, of ze in het kozijn passen. Indien sommige niet passen, betekent het, dat het huis verzakt is sinds het gebouwd is.

6. **De kachel van de centrale verwarming.** Tenzij U iets afweet van kachels, zou U verstandig doen door iemand mee te nemen, die U kan inlichten over de toestand van de kachel en U een idee kan geven, hoe lang hij nog mee zal kunnen.

7. **Het loodgieterswerk.** Als er ergens water sijpelt, betekent het, dat er gebrekkig loodgieterswerk is gedaan.

8. **De buitenmuren.** Scheuren in het metselwerk of in de fundering zijn slechte tekenen. Indien U sporen van reparaties ziet, vraag dan, waarom ze gedaan moesten worden.

Wanneer U en Uw gezin het huis van Uw dromen hebt uitgezocht, dan komt de laatste stap, het sluiten van de koop. Hierbij staat één regel voorop: Ga altijd naar de advocaat alvorens iets te tekenen. Laat hem het contract lezen en U nog eens uitleggen, hoeveel het huis U zal kosten, wat de regelmatige aflossingen zullen zijn en alles wat U maar wilt weten.

U zou zelfs de advocaat kunnen vragen met U mee te gaan om het huis te zien. Indien U prijzen zou willen vergelijken, kan Uw advocaat gemakkelijk voor U achter de verkoopsprijs van die huizen komen, die op de zelfde straat verkocht zijn in dat zelfde jaar.

Het honorarium van de advocaat behoort niet hoger te zijn dan 1.25% van de totale prijs van het huis. Deze uitgave wordt honderd maal vergoed door het weten, dat de koop in orde is, dat alle details in verband met de transactie correct zijn, dat de hypotheekregeling juist is en dat het eigendom onbelast is. Het bescheiden honorarium voor de advocaat zal U de gemoedsrust geven, die voortkomt uit het feit te weten, dat U alles goed gedaan hebt bij één van de grootste beleggingen in Uw leven.

Indien U deze aanwijzingen opvolgt, zult U de persoonlijke vrijheid, die U in Uw huis hebt, in alle rust met Uw gezin kunnen genieten. (C.S.)

DE LANDVERHUIZING

Een Kort Verhaal

door Tini Van Ameyde

Tot op de huidige dag weten Gert en Lottie Hogendorp nog niet precies waarom ze nu eigenlijk geëmigreerd zijn. Er lopen hele volksstammen rond, die je dat háárfijn uit de doeken kunnen doen: vanwege de kinderen, om de woningnood, geen vooruitzichten, geen vrijheid in zaken, zucht naar avontuur, enfin, noem maar op!

Maar als je deze vraag aan Gert stelt, dan haalt hij zijn brede schouders op, grinnikt eens genoeglijk zijn blanke tanden bloot en zegt dan luchtig: "Ach, zo maar . . . We hadden niks te mopperen in Holland, het begon daar toen net een beetje beter te gaan. Ik was er niet rijk geworden, maar dat word ik hier ook nooit, dus wat dat betreft . . . . Maar Lotje had hier zoveel familie en die vroegen in elke brief, wanneer we nu eens gingen emigreren. Dat maakte haar compleet het krullenhoofd op hol en tja . . . , wat doe je dan als rechtgeaarde Rotterdammer? Dan ga je maar achter-je-vrouw-an, wat moet je anders?"

Nu is dat natuurlijk je reinste onzin. Geloof maar gerust, dat hij degene was, die de stoot gaf tot deze hachelijke onderneming. Hij mag het dan voor de buitenwereld al doen voorkomen of zijn vrouw thuis een hoop in de melk te brokkelen heeft, maar in werkelijkheid is Gert de baas. En zo hoort het ook, nietwaar? Ja, die Gert moet je met een pond zout nemen, dat is een nummer!

Maar goed, je moet de Hogendorps horen vertellen over — zoals zij dat noemen — "Het Evenement van ons leven", hun landverhuizing. Natuurlijk vertellen zij niet alles, wie doet dat ooit? Als mede-immigrant kan ik echter de rest wel raden.

☆

Toen acht jaar geleden in huize Hogendorp het eerste woord over emigratie viel, ging er niet veel tijd overheen of de plannen werden met ongewone doortastendheid in daden omgezet. Voor men het wist, was de grote dag al aangebroken. Het afscheid op de kade viel zwaar, maar welgemoed zetten Gert en Lottie acht dagen later voet op Canadese bodem. Het was een stralende zomerdag. Hun dochtertje Marianne (nu al een struise deern) was toen een grappig donker ding van een jaar of zes, dat als twee druppels water op haar moeder leek. Bobby, de stamhouder, lang en vurig verwacht, was een mollige blonde baby van nog geen jaar, die alle vrouwelijke passagiers hypotiseerde tot een staat van constante vertedering.

Over hun treinreis valt alleen al een verhaal te schrijven, want deze vond plaats in een van die buitengewoon gerieflijke kisten-op-wielen, die toentertijd voor immigranten gereserveerd werden. Kolonisten-klasse, heette dat. En kolonist in top-vorm voelden de Hogendorps zich, toen ze drie dagen en drie nachten al hobbelend en schuddend reden door zonbeschenen dreven, met alleen een grote blauwe plek als zitvlak. Luiers hingen aan touwtjes te drogen in de gangpaden (ook op reis moet de natuur haar loop hebben) en werden met elke was groezeliger. Bij gebrek aan een geschikte slaapplaats werd baby Bob elke avond, schoon als een klontje, boven in het bagagenet gedeponeerd, waaruit Lotte hem 's morgens opviste, zo zwart als een kleine Moriaan van al het roet, dat in rijke mate door kieren en naden de trein binnendrong.

Maar wie let op zulke onnozele kleinigheden, wanneer hij voor het eerst dit schitterende land ziet voorbijglijden? Canada in de zomer: geheimzinnige wouden, blinkende meren, onafzienbare vlakten van wuizend goud, hier en daar een eenzame farm, een eindeloze rij van dorpen en steden, die wel leken te bestaan uit daken in de meest onverwachte kleuren . . . . Gert en Lottie raakten diep onder de indruk van de uitgestrektheid en majestueuze schoonheid van hun toekomstig vaderland.

Hadden ze in Quebec kennis gemaakt met de Frans-Canadezen, die zich daar in de vorm van potige hard-schreeuwende havenwerkers en beleefde rad-sprekende spoorwegmensen lieten vertegenwoordigen, tijdens de treinreis hoorden ze niets dan Engels. Gert had in zijn vlegeljaren wel onderwijs in deze taal gehad, maar was dat bijna vergeten. Wat hem in later jaren bijgebracht werd, was meest technisch-Engels, nou, daar heb je op reis niet veel aan! Op Lottie echter was al zijn hoop gesteld, want die sprak een aardig mondje Engels. Hoe (eigen)aardig, daar kwamen ze al gauw achter.

☆

Terwijl ze tijdens een lang oponthoud in Winnipeg over het station wandelden en hun ogen uitkeken aan enorme Canadese locomotieven, die daar op een raadselachtige manier aan het rangeren waren, begroette hen opeens een stem uit hogere regionen. Het was de machinist van één van die rangerende bakbeesten, die hen uitnodigde een ritje over het station te maken. Daar had Gert, met zijn liefde voor alles wat op een machine lijkt, wel oren naar! Ze klommen samen langs een griezelig trapje naar boven, waar de machinist en zijn assistent probeerden om Gert van alles uit te leggen, terwijl de locomotief alsmaar voor- en achteruit reed. Lottie trad hierbij verscheidene malen op als tolk in haar pijnlijk keurig Engels, dat de Canadezen tenslotte de vraag ontlokte: of ze misschien in Oxford had gestudeerd? Gert groeide op de plaats minstens twee inches. Zijn vrouw zou in dit land geen taalmoeilijkheden hebben, ha ha . . . .

☆

De aankomst in Alberta was om nooit te vergeten, want daar werden ze opgewacht door Lottie's zuster en haar man. De beide dames sloten elkaar verheugd aan de boezem: ze hadden elkaar een héél jaar niet gezien. Gert en zijn zwager deden het een beetje kalmer aan, vanwege de mannelijke waardigheid, maar waren toch ook blij met dit weerzien in gezondheid. Voor het station stond een rammelende oude Ford, die voor deze feestelijke gelegenheid tot de hoogste graad van glinstering was opgepoetst. Met bekwame spoed vertrok het gezelschap naar de buitenwijken van het stadje, waar Bram en Wil en hun baby inwoonden bij een ander en ouder lid der familie, in de wandeling Uncle Charlie genoemd.

Voor de eerste maal in haar leven zag Lottie toen de behuizing, die de Canadezen een "basement-suite" noemen, maar die in wezen toch niets anders is dan een kelderwoning. Dat had ze na vijf minuten al dóór. Na nog eens vijf minuten had ze zichzelf met een dure eed gezworen nooit ofte nimmer in de grond te gaan wonen. Liever in een kippenhok erboven, dan in een van alle gemakken voorziene suite erin. Ja, hoewel Lottie de dingen des levens doorgaans met een Franse slag neemt, kan ze op zekere punten zo koppig als een muilezel zijn. Tot groot verdriet van haar betere helft . . . .

Na een heerlijke maaltijd en een shower, waarbij alle stof en roet van hun verreisde lichamen afspoelde, werden de kinderen naar bed gebracht en zetten de vier zich tot een rustig gesprek. Ze zaten echter nauwelijks of daar weerklonk een gestommel op de trap en even later stak om de deur het eerbiedwaardige kale hoofd van Uncle Charlie met de invitatie om de Zaterdagavond "boven" in de voltallig gemaakte familiekring door te brengen. Een welkom voor de nieuwkomers!

Hoewel Gert en zijn vrouw er weinig voor voelden om na alle drukte nog eens te gaan handenschudden met een hele serie ooms en tantes, neven en nichten etc., kon men niets anders doen dan deze verrassende uitnodiging aanvaarden. Dus ging het in ganzenmars de trap op en ja, daar waren dan de bloedeigen maar wildvreemde Canadese verwanten. De ontvangst was zeer hartelijk, maar verwarde Lottie volkomen: van alles wat tegen haar gezegd werd, verstond ze nog geen kwart! Haar van de reis nog suffe hoofd was niet in staat om uit dit taaltje veel te halen, dat op Engels leek. Overdonderd zat ze tenslotte maar stilletjes de in haar ogen vreemd gemeubileerde kamer rond te kijken.

Het was daar en toen, dat ze door haar verwanten werd behangen met het bordje "a quiet girl", — een betiteling, die helaas na korte tijd herzien moest worden — en dat Gert zonder slag of stoot onder de "nice guys" werd gerangschikt, in welke categorie hij zich gelukkig nog steeds bevindt. Want Gert, in zijn koeterwaals, gaf geen kamp en diende iedereen behoorlijk van repliek. Dat ondervond vooral Uncle Charlie, over wie ik U even iets meer moet vertellen.

Uncle Charlie Hoving behoort n.l. tot de "oldtimers", dat is een apart soort burgers, zwevende tussen de Canadezen en de immigranten. Hij kwam, vergezeld van twee jongere broers, vóór de Eerste Wereldoorlog vanuit een klein dorpje, ergens in Nederland, en werkte als vrijgezel achtereenvolgens in havens, kolenmijnen, lumber-kampen, bakkerijen en op een farm. Toen trouwde hij, eindelijk tot rust gekomen, een boerendochter van Friese afkomst en vestigde zichzelf op een home-stead. Enkele jaren na de Tweede Wereldoorlog had hij een dergelijke staat van welvarendheid bereikt, dat hij zijn oude vaderland met een korte visite kon vereren, zodat van de hele Canadese familie hij de enige was, die Gert en Lottie al eens ontmoet hadden.

Nu is Uncle Charlie "een beste brave zooiensteker" (volgens Gert), maar hij heeft één gebrek: buiten Canada is naar zijn vaste overtuiging geen behoorlijk en geciviliseerd land op de aardbol te vinden. Een overtuiging, die je natuurlijk niet aan pas-gearriveerde immigranten moet opdringen, als je tenminste op een vredige sfeer gesteld bent.

Zo gebeurde het, dat Gert zich iets liet ontvallen over moderne brandspuiten, die hij tijdens zijn tocht door de stad opgemerkt had. Onmiddellijk sprong Uncle Charlie daar bovenop als de spreekwoordelijke bok op de haverkist: "Ja, dat is nog eens wat anders dan die kleine handspuiten bij jullie in Holland, he? Daar lopen ze nog met tien man achter zo'n karretje te duwen, als er brand is. Zoiets als onze spuiten hebben ze daar nog nooit gezien!"

Gert's mond viel open en ook Lottie zat opeens kaarsrecht op haar stoel. Wat die man nou helemáál horlepiep geworden? Voor haar geestesoog verschenen de machtige drijvende havenspuiten van haar geboortestad. Hakkelend van verontwaardiging probeerde ze in het Engels te vertellen, dat Uncle Charlie er falikant naast was. Maar deze zei met een grandioze armzwaai: "Ik ben er toch drie jaar geleden nog geweest?"

Het was Gert, die het beslissende woord sprak: "Was er toen brand?" Na enig nadenken moest Uncle Charlie toegeven, dat er geen vlammetje te zien geweest was. Waarop Gert in triomf zei: "O zo!" En daar dit in het Hollands èn in het Engels duidelijk verstaanbaar is, werd hiermede aan Uncle Charlie voor het oor der ganse vergadering afdoende het zwijgen opgelegd. De Nederlandse eer was gered.

☆

Tijdens deze geanimeerde conversatie was het aardig laat geworden en Gert en Lottie hadden al eens een steelse blik naar de klok en de deur geworpen. Kregen ze hier niets te drinken? Hun tongen voelden aan als lappen leer en hun kelen verlangden vurig naar lafenis. Wat waren dit voor rare lui, die lieten je de hele avond op een droogje zitten! Langzaamaan werd het denken aan een kop koffie hen tot een marteling. Tevergeefs probeerde Lottie de aandacht van haar zusje te trekken, maar die zat in de andere hoek van de kamer en bleek niet te bereiken. Eindelijk hield ze het

(Vervolg op pag. 9)

NUCLEAR POWER PLANT DESIGNED

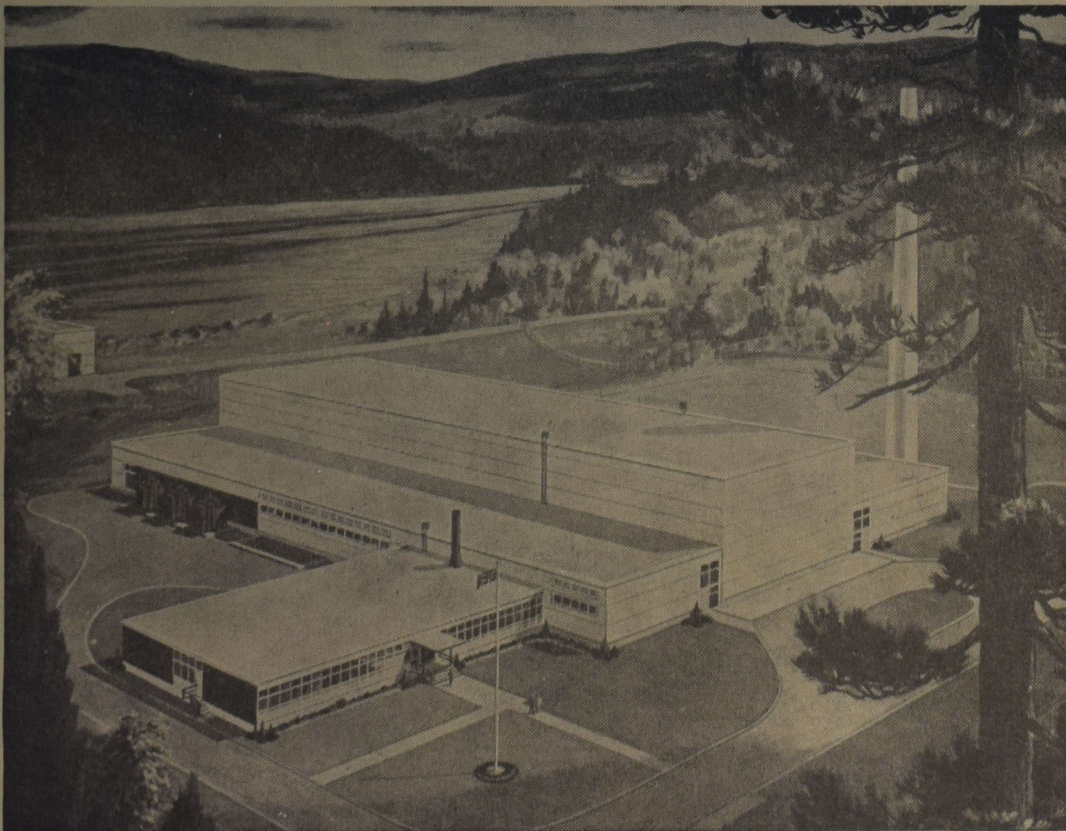
A 2,300-acre site for Canada's first large-scale nuclear power station has been selected on the shore of Lake Huron nine miles north of Kincardine.

If approved by the Atomic Energy Control Board, the site will become the location of the 200,000 kilowatt CANDU (Canadian Deuterium Uranium) nuclear-electric generating station.

Water for cooling purposes is available in large quantities, the bedrock foundation is suitable, highway and rail transportation is nearby, the surrounding district is lightly populated, and the site is not too remote from the transmission network of the southern Ontario System.

Shoreline conditions were an important factor in selection of the site as sand would clog the water intakes of an operating station. The CANDU plant will use 300,000 gallons of water a minute for cooling water will not come in contact with radio-active materials, it will be returned to the lake in a pure condition.

Design work is fully under way but actual construction work on the CANDU project is not likely to begin before 1961. The project will probably employ a peak work force of 1,000 to 1,200 construction workers. The station is scheduled for service in late 1964 or early 1965.

An artists reproduction of Canada's Atom Research plant, being built at Des Joachims in the North East of Ontario for peaceful scientific development of the use of atomic power.

NEW BRUNSWICK

KLIMAAT EN BODEMSCHATTEN

Hoe is het klimaat in New Brunswick? Wanneer wij deze vraag stellen, denken we onwillekeurig aan de winter. Kijk ik nu, in Januari 1960, naar mijn nauwelijks aangetaste kolenvoorraad in de kelder — wij stoken een kolenfurnace — dan zeg ik: "Wij hebben nog geen winter gehad", althans vergeleken met de vorige winter, die wel één van de strengste was van de afgelopen 100 jaar. Toen dook de temperatuur in de maanden November, December, Januari en Februari vele malen "below zero", soms tot 25 graden below. Tot dusver hadden wij deze winter slechts eenmaal een temperatuur van 2 graden below, terwijl het verder betrekkelijk zacht weer is.

Over het algemeen kunnen wij zeggen, dat New Brunswick een gematigd klimaat heeft met heerlijke temperaturen in de zomer, zo tussen de 60 en 80 graden, en niet te koude winters. Natuurlijk zijn er in de zomer wel eens warme dagen, waarop het kwik boven de 90 graden Fahrenheit stijgt, zoals afgelopen zomer, toen er gedurende 14 dagen een hittegolf was.

Onder de invloed van de Atlantische Oceaan valt er jaarlijks ongeveer 40 inches neerslag, 's zomers in de vorm van regen, welkom voor de landbouw en in de winter in de vorm van sneeuw, die dan ook rijkelijk valt.

Het voorjaar komt betrekkelijk laat, maar dan groeit ook alles geweldig snel. Met uitzondering van de kuststreken is de lucht in New Brunswick droog en zeer gezond. Zowel in de zomer, als in de winter geniet New Brunswick zonneschijn in overvloed.

De provincie is rijk aan bodemschatten. In het Noorden, in de Bathurst-Newcastle area, bevinden zich grote hoeveelheden lood, zink, koper en zilver. De totale hoeveelheid van deze metalen wordt geschat op 128 millioen ton. Geweldige hoeveelheden kolen bevinden zich in de nabijheid van het Grand Lake, 40 à 50 mijl van de hoofdstad Fredericton verwijderd. Jaarlijks worden bijna een millioen ton kolen gedolven, meest voor de industrie, maar ook huisbrand kolen. De kolen liggen aan de oppervlakte, zodat met grote draglines de kolen worden opgeschept, die daarna worden gewassen. Deze manier van kolenwinning wordt de open pit of strip mining genoemd. Daarnaast zijn er ook kolenmijnen, waar door middel van mijnschachten en gangen de kolen op grotere diepte worden gewonnen.

Nabij Woodstock bevinden zich grote hoeveelheden mangaanerts. Gips, belangrijk voor de landbouw en bouwindustrie, is een artikel dat eveneens in rijke mate wordt gevonden, evenals graniet en marmer in velerlei kleuren. Olie en natuurgas worden eveneens sedert vele jaren, zij het op kleinere schaal gewonnen.

Het voornaamste product van New Brunswick's bodem is wel hout. Ongeveer 85% van de gehele provincie is bedekt met productieve bossen. De meest belangrijke houtsoorten zijn wel de spruce en de fir, die tezamen 61% van de totale houtvoorraad uitmaken. Daarnaast vinden we de bekende Maple Trees, Elm, Pines, etc. Veel hout wordt gebruikt voor papierfabricage. Er zijn 7 grote pulp en paper mills, de voornaamste gelegen te Saint John, Bathurst en Dalhousie, daarnaast 400 sawmills en 115 houtverwerkende industrien in de provincie, die aan vele duizenden handen werk verschaffen.

Als laatste van dit artikel nog iets over de scheepsbouw. Het eerste schip, een zeilschip, vermeld in de historie, werd gebouwd te Saint John.

Dit schip was een schoener, genaamd de Betsy, die op 3 Februari 1770 met een lading uitzeilde naar Boston. Na die tijd werden vele schoeners en klippers te Saint John gebouwd. Schepen van New Brunswick bemand met New Brunswickers bevoeren de 7 zeeën en hadden een reputatie vanwege hun snelheid en degelijkheid. Deze zeilschepen werden in de volksmond "Bluenoses" genoemd. Ook voor de walvisvaart in het Noord Poolgebied werden vele schepen gebouwd. Merkwaardig is, dat vele in New Brunswick gebouwde zeilschepen werden gekocht door reders in Engeland, om vandaar emigranten naar Australië te brengen. De geschiedenis van één der beroemdste zeilschepen wil ik U niet onthouden. Dit schip, genaamd de "Marco Polo" werd in het voorjaar van 1851 te Saint John te water gelaten. Het was een schip van 1600 ton, bestemd voor de houtvaart. De scheepsbouwer bracht enige verandering aan in het model. Het schip was lang, het langste tot dusver in New Brunswick gebouwd en haar vorm was onder water scherper dan gebruikelijk voor dergelijke schepen. Bij de tewaterlating in de nauwe mond van March Creek spoedde het schip zich met grote snelheid over het water voort en boorde zich met de boeg in de modder aan de andere zijde van de Creek. Mensen aan boord van het schip werden door elkaar gesmeten en een jongen viel overboord door de schok, maar zwom veilig naar de kant. Het bleek onmogelijk het schip uit de modder te trekken en bij laag water helde het gevaarlijk over. Het scheen, dat het schip totaal verloren was. De eigenaren gaven het echter niet op en begonnen rondom het schip de modder weg te graven. Veertien dagen na de tewaterlating dreef het schip weer. Door de ongelukkige tewaterlating was het schip echter "hogged", d.w.z. dat het een "twist" oftewel een knik had gekregen, dat in andere schepen een teken van ouderdom is. Overigens was het schip niet beschadigd. Vreemd genoeg wordt deze knik door old timers als reden opgegeven voor haar verrassende snelheid. Nooit meer is er een zeil-vrachtschip gebouwd, dat zo snel was als de Marco Polo. Het schip zeilde op 1 Mei 1851 af naar Liverpool, Engeland. Op haar tweede reis te Liverpool werd het schip gekocht door een Engelse eigenaar, die het ombouwde als passagierschip, om emigranten te varen naar Australië. Op haar eerste reis naar Australië vervoerde de Marco Polo 930 emigranten en had een bemanning van 60 koppen. In 5 maanden en 21 dagen was het schip uit en thuis, een record in die dagen. De Marco Polo werd dan ook het snelste zeilschip ter wereld genoemd. Vele reizen naar Australië werden nog gemaakt, totdat het in 1883 haar einde vond in een stranding op de kust van Cavendish, Prince Edward Island, in het eigen land.

Nog heden ten dage is Saint John een stad van scheepsbouw. Eén van de grootste droogdokken ter wereld bevindt zich in deze havenstad en gedurende de tweede wereldoorlog werden aldaar vele geallieerde schepen gerepareerd. Wist U, dat tijdens de tweede wereldoorlog in Fredericton en Richibucto in New Brunswick vierhonderd en zestig landingsvaartuigen van 72 voet lang werden gebouwd en verscheept naar Engeland? Deze vaartuigen werden op de dag van de invasie in Normandië gebruikt, om geallieerde troepen aan land te brengen.

Een volgende maal hoop ik wat te vertellen over de bevolking, steden en dorpen en industrien in New Brunswick.

A. C. Pelkman

LA CAPRICIEUSE, een Frans-Canadese driemaster van 1855.

ANKE

door

FOKA VAN LOON

KORTE INHOUD: Na een onbezorgde jeugd als dochter van een Noord Hollandse dorpssmid is Anke in het grote leven gekomen. Ze is nu mevrouw Millenaar en ze heeft een goede man en een lief dochtertje. Toen kwam plotseling de dreiging van een tweede wereldoorlog en ook Harry Millenaar moest onder de wapenen. Anke bracht met haar kind een kort bezoek aan haar ouders maar is nu weer thuis in de stad. Haar benedenburen, de oude, blinde — en ongelovige — meneer van Garderen en diens devoot Rooms vrouwtje Sanne hebben intussen tot hun grote vreugde een huisgenoot gekregen, Leo een ongetrouwde officier, die zonder dat Anke het weet, onder haar bekoring komt. Hij vecht er dapper tegen maar de omstandigheden maken het hem moeilijk. Dan wordt Anke's dochtertje ziek en Leo gaat onmiddellijk op pad om Harry te halen, aan wie Anke nu allereerst behoefte heeft.

• • •

(68)

"Kom mee, daar staat een taxi!" Harry slaat zijn arm om haar schouders. Dan komt uit de bedoelde auto de donkere figuur van de chauffeur hen al tegemoet. Harry herkent in hem dezelfde bestuurder, die Leo en hem ook naar hier bracht. "Wachtte u nog steeds?" verwondert hij zich.

"Ja, de luitenant is zelf naar huis gelopen en zei mij, hier te blijven voor u." Ietwat verlegen wrijft de man zich tersluiks de slaap uit de ogen.

"Zo, dat is prachtig!" Harry helpt zijn vrouw vlug instappen.

"'t Is toch een machtige vent, die ter Stege, wat attent is dit ook weer!" Vooral ter wille van Anke stelt Harry deze buitengewone zorgzaamheid op prijs. Zodra hij zit, zoekt ze een plaatsje in de ronding van zijn arm. "Ze is moe!" denkt hij, "de stakkerd, ze heeft het ergste alleen moeten verwerken."

"Je gaat als we thuis zijn dadelijk naar bed, meisje, zonder pardon!" vadert hij, terwijl hij haar warrige haren glad strijkt.

"Eerst nog even naar de oude mensen," bedingt Anke, "ze leven zo met ons mee."

"Ja," zegt Harry, "en luitenant ter Stege mogen we wel dubbel bedanken. 't Is in één woord schitterend, wat hij vanavond voor ons deed. We zijn toch ten slotte puur vreemden voor hem. Waar of niet?"

Anke knikt dromerig, zonder veel instemming.

In de huiskamer van de benedenburen heeft Harry een tijdlang het woord. Hij vertelt. De oude mensen en Leo luisteren als naar een mooi verhaal. "Door rust en dieet kan ze weer genezen!"

"De goede Heiligen en onze lieve Heer hebben de gebeden gehoord," bibbert ontroerd de stem van tante Sanne. Oom Hendrik zwijgt, zijn sidderende handen gevouwen, het blind gezicht verwonderlijk levendig, nu het overgoten is van dankbare vreugd.

Het doet Leo denken aan de Bijbelse voorstelling van de oude Simeon in de tempel, die bereid is heen te gaan, na de genade en heerlijkheid Gods in volle klaarheid te hebben aanschouwd. Zou 't mogelijk zijn, dat hij nochtans . . . ?

"Ja," zegt hem zijn hart, "zo goed als de demon in mijn ziel is bezworen!"

Beschaamd hoort hij later de trouwhartige dankwoorden van Harry aan. "Hou toch op, Millenaar!" roept hij uit, want die onverdiende lof bezwaart hem ."Ik ben blij genoeg, dat ik iets voor jullie mocht doen!"

"Een fijne kerel en zo bescheiden," roemt Harry hem nog eens, wanneer Anke en hij zich ter ruste leggen. Ook nu reageert zij niet. De eerste uren woelt en keert ze zich, haar geest houdt zich te veel bezig met wat ze doorleefde.

Harry's gezonde lichaam en sterk zenuwgestel eisen, zodra hij 't bed raakt, hun rechten. Samen met Anke smeekte hij om 't herstel van hun meisje, kinderlijk oprecht beleed hij hun beider tekortkomingen en pleitte hij op Gods beloften. Nu kan en durft hij zich rustig over te geven aan de slaap. Alras kondigt zijn regelmatige ademhaling Anke aan, dat hij is weggegleden naar het land der vergetelheid.

O, zij zou ook weg willen zinken in dat donkere, zachte dal en niet meer gekweld worden door benauwde beelden en dat enige pijnigende geheim. Wanneer ze even de ogen sluit ziet ze Corry recht op in haar bedje, het kind schreit jammerlijk, omdat zij Anke, de moeder, haar stilletjes heeft verlaten. En dan is er nog dat andere, dat donkere, een last die zwaarder nog weegt, omdat ze die alleen moet torsen.

"O Harry toch!" steunt ze en strekt een hand hulpzoekend uit. Harry ontwaakt maar half, hij keert zich om, neemt haar beschermend in zijn armen, mompelt "Vrouwke" en slaapt weer verder.

Wat Anke vaag gehoopt en gevreesd had, gebeurt niet, ze krijgt geen gelegenheid hem te belijden, wat haar de rust 't meeste rooft.

"'t Is misschien beter zó," overlegt ze dan. "Later zal ik hem alles vertellen!" Die gedachte werkt als een verzachtende olie en effent de bewogendheid van haar ziel. In de veilige beschutting van zijn sterke armen vindt ze eindelijk rust.

"Geen bel gehoord hè?" is 't eerste wat Harry haar dadelijk bij 't wakker worden toefluistert.

"Dan is ook alles nog goed," weten ze. Toch staan ze, hoewel zelfs van een ochtendschemering nog niets valt te bespeuren, al op. Harry trotseert de felle kou en waadt hoopvol met tintelende oren en handen door de hoge sneeuw naar 't ziekenhuis. De zusters lachen om die jonge vader, die bepaald nog heel weinig heeft doorgemaakt.

"Uw dochter is verstandiger dan haar vader!" plagen ze hem. "Ze slaapt nog als een roos!"

"Des te beter!" vindt Harry. "Mag ik haar even zien?"

"Eigenlijk niet, 't is tegen de regels!" zegt de in de dienst vergrijsde nachtzuster, maar ze gaat hem meteen al voor. "Kleine schat," fluistert hij innig en bukt zich zonder erg om 't lieve kopje te kussen, maar dan is de zuster er bij, ze pakt hem zonder omslag bij de arm en met de vinger op de mond brengt ze hem buiten de gevaarlijke zône.

"Welzeker," moppert ze. "De kleine meid wakker en huilen om met Vader mee te mogen. Dan had ik in de vroege morgen alle poppen aan 't dansen. Nee, Mijnheer, maar dan kent u zuster Lucretia nog niet."

Harry klopt, met veronachtzaming van haar geestelijke staat, de oude non alsof ze zijn moeder was, op de schouder. — "Goed zo zuster, zet hem maar op zijn nummer!"

Zielsvergenoegd aanvaardt hij de terugtoch naar huis, waar Anke hem verkleumd in de deur staat te wachten. Ettelijke malen gaan ze die dag heen en weer om even een verstolen blik te kunnen werpen naar het ledikantje in de verste hoek en telkens komen ze terug met steeds heuglijker berichten. "Zie je dat?, ze speelt met 't beertje!" juicht Anke 's middags. Ze knijpen elkaar in de armen van louter blijdschap en zouden als twee opgewonden kinderen een rondedansje willen doen.

De volgende dag is het Zondag. Ze gaan samen naar de kerk, hun harten overvloeiend van dank. Anke zingt de psalmen uit de volheid van haar gemoed spontaan mee. Maar bij het laatste gezang stokt haar stem midden in de regel. "Hij, die op U vertrouwt, Uw wetten onderhoudt, vindt daarin grote loon."

Duizendmaal heeft ze die woorden gedachteloos mee aangeheven. Ze heeft het vanaf haar prille jeugd geweten dat er zegen schuilt in het naleven van Gods inzettingen. Maar de rijke waarheid ervan heeft ze nu pas ervaren aan haar eigen ziel. Niet het volgen van wegen, die het zondige mensenhart zou willen inslaan geeft geluk. Het grote loon wordt verkregen bij het volbrengen van de liefdewet van Christus. God liefhebben boven alles en de naaste als u zelve. Die naaste, het lijdt geen twijfel, dat is in de eerste plaats haar eigen man. Zonder zich iets aan te trekken van de verstoorde blikken van haar geburin, steekt ze haar arm door die van Harry, zo maar in de kerk. Ze is te zeer aangegrepen, dan dat ze nog verder zou kunnen zingen, maar lang ruist de bede na binnen in haar: "O, Bron van 't hoogste goed, reinig mijn gemoed, van mijn verborgen zonden."

Einde.

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

Met belangstelling neem ik altijd kennis van pogingen in mijn eigen woonplaats en elders om de blijde Boodschap, zoals die door onze kerken van gereformeerd beginsel gebracht wordt, uit te dragen onder de Canadezen. Nu kreeg ik dezer dagen een brief, waarin dit onderwerp weer aangeroerd wordt. Deze briefschrijver zegt:

"Natuurlijk kunnen wij niet van de Canadezen verwachten, dat zij dadelijk onze levenswijze en -visie begrijpen, vooropgesteld, dat onze mensen in het algemeen één lijn willen trekken. Maar het is goed, dat U het gevaar aanwijst: dat wij bij onze orientatie de neiging moeten tegengaan om ons te isoleren. Dit gevaar is niet maar denkbeeldig, het *is* er al in concreto. Wat moeten we doen? Er is hier in onze classis kort geleden een enquête gehouden onder de jeugd. De betreffende commissie is nog bezig de antwoorden te verwerken, maar zoveel is al wel bekend geworden, dat van actie naar buiten bitter weinig is te bespeuren. De activiteit is vrijwel beperkt tot de Y.P.S. En toch hebben de jongelui met de taal geen moeite en willen ze graag meer Canadees zijn dan de Canadezen.

Dezelfde enquête bracht ook aan het licht, dat de gemiddelde tijd, dat onze mensen hier in Canada zijn is 7 — 8 jaar. Je zou zeggen, dat is toch voldoende om nu eens uit te breken uit eigen kring en de boodschap naar buiten te brengen. Maar er is nog weinig van te merken. Het gewone werk van evangelisatie komt nog maar erg stroef op gang en wordt vaak gedaan door oudere mensen. Er klopt hier iets niet."

☆

Nee, er klopt iets niet! Dat ben ik roerend met deze briefschrijver eens. Al eerder werd onder de Schemerlamp opgemerkt, dat "we nog lang niet doen, wat we schuldig zijn te doen." Dat is bij nader inzien veel te zacht uitgedrukt, het moet eigenlijk zijn: *enkelen* doen nog niet genoeg. De grote rest doet n.l. helemaal niets. Nog erger: is zich hiervan niet eens bewust! En dat ondanks alles, wat er over dit onderwerp reeds gezegd en geschreven is. Harde woorden, die misschien in vele oren onaangenaam zullen klinken, maar niettemin de toestand weergeven, zoals ook ik die zie na bijna negen jaar ons Canadees kerkleven meegemaakt te hebben.

Wat is zo in het algemeen de gang van zaken? Hier komt het verhaal, in het kort: Over een periode van enkele jaren arriveren in een district Nederlandse immigranten, meelevende kerkleden. Wat zij importeren aan geestelijke bagage kunt U lezen in het zeer lezenswaardige hoofdartikel van Rev. Vanden Pol in C.C. van 8 Januari j.l. Eerst gaan zij vaak, noodgedwongen, naar een Canadese kerk, waar ze zich echter om verschillende redenen niet thuisvoelen. Dat duurt tot hun getal groot genoeg is om, als immigranten onder elkaar, kerkdiensten aan huis of in een zaaltje te houden. Een gemeente wordt gesticht en iedereen ziet met verlangen uit naar een eigen kerkgebouw en predikant.

Er breekt een tijd aan van veel offers. Offers, die des te waardevoller zijn, omdat het hier allemaal nieuwkomers betreft, die hun eerste zware jaren doormaken. Eindelijk breekt de grote dag aan en wordt met blijdschap en dankbaarheid het eigen kerkgebouw in gebruik genomen. Men neemt het beroepingswerk ter hand en met succes. Als dan Dominee verwelkomd is en geïnstalleerd in zijn brandnieuwe of keurig gerestaureerde ambtswoning, ademt de jonge gemeente verlicht op: Zo, dat is gebeurd, nu blijft alleen nog de taak om de leningen af te lossen en verder de kerkelijke machine aan het draaien te houden.

☆

Maar wacht even, we zijn er nog niet! Hier en daar waren al stemmen opgegaan: what about a Christian school? Een schoolvereniging wordt opgericht en weer worden blijmoedig grote offers gebracht, want het onderwijs aan onze kinderen is een zaak, die velen na aan het hart ligt. Het doel is nu bereikt. Kerk en school staan in volle glorie te pronken in de community en de immigranten kijken in het voorbijgaan met gerechtvaardigde trots naar de door God gezegende arbeid van hun handen. Tot zover is het een prachtig verhaal, een verhaal van geloof en moed en vertrouwen.

Maar nu, zoveel jaren na het voorlopige happy end? Wààrvoor staan die kerk en die school daar? Acht van de tien mensen in onze groep zullen op deze vraag antwoorden: "Omdat het voor *ons* hard nodig was, want hier was geen kerk, die de zuivere leer van de kansel predikte en geen school, waar *onze* kinderen met de Bijbel in de hand onderwezen werden." De twee anderen zullen antwoorden: "Omdat het onze van God gegeven roeping was om te zorgen, dat ook in onze nieuwe woonplaats Zijn Woord zuiver wordt verkondigd aan de mensen, die er leven." Uit deze uitspraken treedt een groot verschil in persoonlijke instelling naar voren. De verhouding 4 — 1 is waarschijnlijk niet correct, ik vrees, dat ze nog aan de optimistische kant is. In onze collectie kerkelijke statistieken hebben we er nog geen cijfers over gevonden . . . Wat mijn briefschrijver hierover opmerkte, sluit echter volkomen aan bij mijn eigen ervaringen.

En zo ontwikkelt zich in de jaren na het happy end een vervolg, ironisch en tragisch tegelijk: Het grootste deel der mensen, die zich zoveel offers getroost hebben om een eigen kerk en school te bouwen in het nieuwe land, gebruiken diezelfde kerk en school nu als een muur om zich achter te verschuilen en zichzelf en hun kinderen te isoleren, ver van de Canadese samenleving. Ja, ze zingen uit volle borst "Onward Christian soldiers, marching as to war!", maar dat is alleen op Zondag, binnen de vier muren van hun kerk. In het gewone dagelijkse leven marcheren ze helemaal niet, ze staan op-de-plaats-rust. De drijfveer tot hun harde arbeid en hun offers (al zullen ze dat nooit toegeven) blijkt achteraf te zijn: de angst om hun eigen geloofsleven. Het is duidelijk, dat hen weinig interesseert wat er met de andere mensen gebeurt, die in de schaduw van hun kerk wonen.

☆

Allerlei excuses worden aangevoerd om deze houding goed te praten, waarvan wel de meest-gebruikte is, dat de taal zo'n grote handicap is bij het werk naar buiten. Natuurlijk maakt de Engelse taal het moeilijk voor ons, dat is, in de eerste jaren. Maar wat blijft er van dit excuus over, wanneer het immigranten betreft, die hier al tien jaar wonen en vloeiend Engels spreken? Of wat blijft er van over, wanneer het een old-timers gemeente betreft, die al bestaat sinds, laten we zeggen, 1930? Of wat blijft er van over, wanneer het onze jongelui betreft, voor wie de Engelse taal helemaal geen handicap is? In zulke gevallen blijft er van dit excuus niets over, lezeressen!

☆

En nu weet ik heel goed, dat evangelisatie voor ons in dit land, nog afgezien van de taal-barriére, een moeilijke opgave is. Dat we onze "vreemde" achtergrond tegen hebben. Dat de meeste Canadezen, als je met hen in gesprek raakt over kerk en godsdienst, onmiddellijk klaar staan met: ik behoor tot de U. of A. kerk en ga zo door, ook al geloven ze niets en hebben ze de genoemde kerk slechts eenmaal in hun leven van binnen gezien. Maar één ding staat voor mij als een paal boven water: de voornaamste reden, waarom we zo weinig vooruitgang bespeuren in het werk onder de Canadezen, is ons star en koud volgehouden isolement. We leven knus in ons eigen kringetje. Degenen onder ons, die open en vriendschappelijk met Canadezen omgaan en zich oprecht voor hen interesseren, kun je tellen.

Op zichzelf is dat erg genoeg, maar wat het werkelijk om te huilen maakt, is de godsdienstige kant aan de kwestie. Zeker, ieder is vrij om de mensen te kiezen, waarmee hij wil omgaan en geen enkele nuchter denkende Canadees zal het een Nederlandse immigrant in zijn omgeving kwalijk nemen, dat hij graag met landgenoten omgaat. Maar . . .als de immigrant dit *uitsluitend* doet, kan hij ook niet verwachten, dat Canadezen interesse tonen voor wat hij heeft aan te bieden, ook op godsdienstige terrein. Hoe zou U reageren in hun plaats?

Denkt U hierover vast eens na? De volgende maal gaan we verder. Nu moet ik eerst een brief beantwoorden van een moeder uit Alberta, die zich ongerust maakt over haar zoontje op school. Hij is zeven jaar en heeft de tweede klas overgeslagen.

Beste Greta, het spijt me, dat je wat lang op een antwoord moest wachten, maar ik heb het nogal druk gehad de laatste weken en bovendien wilde ik over jouw briefje even advies vragen aan een man van het vak. Je zoontje is op school begonnen met het leren van blokletters en nu zijn de rondjes en boogjes, die jij me voortekende, bedoeld om hem het lopend schrijft te leren. Dat de kinderen soms met het hoofd op de armen moeten liggen, wordt gedaan om hen zonder afleiding te laten nadenken en ontspannen. De meeste teachers in de derde klas stàan erop, dat de leerlingen bij het zien van een optel- of aftreksom onmiddellijk het antwoord uit het hoofd weten, zodat ze later een goede basis hebben bij moeilijker vraagstukken. Vandaar de klacht, dat je zoontje "missed memorizing his numberwork". Je ziet, dat de dingen, die je zo raadselachtig leken, heel gemakkelijk te verklaren zijn!

Ik heb de indruk, dat je wel wat al te snel bent afgegaan op de verhalen, die je zoontje over school vertelt en daardoor niet veel vertrouwen hebt in zijn onderwijzeres. Dat deze 64 jaar is wil ik wel geloven, maar veel ouder kan ze toch niet zijn, anders was ze allang op nonactief gesteld! Natuurlijk is er in Canada toezicht op het onderwijzend personeel. Ook in het district, waar jij woont, is ongetwijfeld een inspecteur voor het onderwijs. Maak je daar dus maar geen zorgen over.

Ik geloof, dat de hele moeilijkheid hierin ligt, dat je zoontje de tweede klas heeft overgeslagen. Dat is een hele sprong voor zo'n kleine kerel! Als ik in jouw plaats was, stapte ik naar de teacher toe en besprak alles grondig met haar. Misschien is het verstandiger om je zoontje terug te zetten in de tweede klas. Het is voor een kind heus geen pretje om met tegenzin naar school te gaan. Uit wat je schrijft, maak ik op, dat hij voelt hoe de zaken hem boven het hoofd groeien. Voor alles echter raad ik je dit: heb meer vertrouwen in zijn onderwijzeres. Geloof me, iemand, die zoveel jaren voor een klas gestaan heeft, weet wel hoe ze er mee aan moet. Het beste ermee, Greta!

Voor alle lezeressen hartelijke groeten van

SASKIA

Kan de immigrant van de Canadezen godsdienstige interesse verwachten?

GEMENGDE HUWELIJKEN
V

Zonder op alle bijzonderheden diep in te gaan, willen wij in deze slotbeschouwing toch in enkele lijnen het Bijbelse gezichtspunt ten aanzien van het gemengde huwelijk schetsen. Daaruit zal ons blijken, dat het gemengde huwelijk in de heilshistorie en in de geschiedenis van het volk Israel een vrij grote rol heeft gespeeld.

Natuurlijk moeten we beginnen bij Genesis 6, waar we lezen dat toen de mensen zich begonnen te vermenigvuldigen op de aarde, de zonen Gods zagen "dat de dochters der mensen schoon waren" en zich daaruit vrouwen namen, "wie zij maar verkozen". Het gevolg daarvan was dat de Here zeide: "Mijn Geest zal niet altoos in de mens blijven, nu zij zich misgaan hebben; hij is vlees, zijn dagen zullen 120 jaar zijn".

Het eerste gevolg van deze gemengde huwelijken was derhalve dat God de tijd der genade voor het menselijk geslacht beperkte tot 120 jaar. Ik geloof niet dat we in deze 120 jaar te doen hebben met de vaststelling van een bepaalde levensduur, gelijk men veelal meent. Want onmiddellijk daarna kondigt de Here aan dat het Hem berouwt, dat Hij de mens gemaakt heeft, en volgt de geschiedenis van de zondvloed. Deze is dus mede een gevolg van het gemengde huwelijk. Het gemengde huwelijk dan hier genomen als een aanduiding voor het huwelijk tussen een gelovige en een ongelovige. Men bedenke dat wij in onze voorgaande artikelen deze term niet steeds in zulk een strikte zin hebben gebruikt. Uit de aard der zaak komen gemengde huwelijken in de zin van een huwelijk tussen twee partijen van verschillende godsdienstige gezindte in de Heilige Schrift niet voor. Dat wil niet zeggen, dat Gods openbaring ten aanzien van de gemengde huwelijken in de Heilige Schrift niet van het grootste belang is, vooral met het oog op huwelijken met buitenkerkelijken en ongelovigen.

* * *

Vervolgens lezen wij in Genesis 24, dat Abraham het als een van zijn voornaamste taken beschouwde, te voorkomen dat Isaac een vrouw zou nemen uit de dochters der Kanaanieten. Men ziet in dit hoofdstuk hoe niet slechts de liefde, maar ook het geloof vindingrijk maakt.

Van Ezau lezen we dat hij Judith, de dochter van de Hethiet Beeri en Basmath, de dochter van de Hethiet Elon, tot vrouw nam. En dan volgt op deze mededeling het ontroerende zinnetje: "En zij waren een kwelling des geestes voor Isaac en voor Rebecca". Hij deed zijn ouders er veel verdriet mee. En hoeveel kwelling des geestes wordt ook nu nog door het gemengde huwelijk veroorzaakt voor de gelovige ouders van één van beide partijen?

Daarnaast is er natuurlijk ook de kwelling des geestes voor de gemengd gehuwden zelf met name als de andere partij een volslagen ongelovige is.

Het gebeurt tegenwoordig herhaaldelijk dat jonge mensen al geruime tijd met elkaar gaan, voordat zij van elkaar weten tot welke kerk zij behoren. Hieruit blijkt, dat velen niet voldoende beseffen dat het huwelijk in de eerste plaats een geestelijke eenheid tussen beide huwelijkspartners vereist.

Zodra Israel komt tot een zelfstandig volksbestaan, spreekt de Here in Zijn Wet ook over het gemengde huwelijk. In Deuteronomium 7 wordt het huwelijk met een lid van de zeven daargenoemde Kanaanietische volken verboden: "Uw dochters zult ge aan hun zonen niet geven, noch hun dochters nemen voor Uw zonen." Het is ook zeer belangrijk, dat de Here hierbij de reden voor dit verbod vermeldt. "Want zij zouden Uw zonen van Mij doen afwijken, zodat zij andere goden zouden dienen en de toorn des Heren tegen u zou ontbranden en Hij u weldra zou verderven". (vs. 4)

Het motief, waarom de Here gemengde huwelijken verbood, was dus van meetaf een religieus motief. Het heeft niets te maken met een superioriteitscomplex van Israel als natie of met discriminatie van de Kanaanietische volkeren op grond van bloed en bodem.

In Deuteronomium 23 wordt dit verbod ook uitgebreid tot de Ammonieten en Maobieten. Zij mogen in de gemeente Gods niet komen. Zelfs niet hun tiende geslacht, dus practisch liet dit verbod geen hoop bestaan ooit in genade aangenomen te worden voor de afstammelingen van deze aan Israël verwante volkeren. Het is hun straf van Gods wege, "omdat zij u bij uw uittocht uit Egypte op den weg niet met brood en water tegemoet gekomen zijn, en omdat zij tegen u Bileam, den zoon van Beor, uit Pethor in Mesopotamië hebben gehuurd." Van verwante volkeren had de HERE iets beters mogen verwachten.

De Heilige Schrift leert ons echter ook, dat zelfs in dit geval Gods genade triumfeerde over Gods oordeel. We hebben nl. in de Bijbel het kleine boekje Ruth. En zij was een Moabietische. Zij was afkomstig van dat zwaar gevloekte volk. Chiljon, de Israëliet, ging eerst een gemengd huwelijk met haar aan, daarna Boaz. Maar welk een verschil tussen deze huwelijken! Het eerste werd door God ontbonden door de dood van het Verbondskind Chiljon. Uit het tweede werd de grootvader van David en de voorvader van Christus geboren. Maar tussen deze beide huwelijken in staat dan ook de belijdenis van Ruth: " . . Uw volk is mijn volk en Uw God is mijn God." Dit is de oplossing voor het gemengde huwelijk. De beste oplossing van elk probleem is het probleem op te heffen. Dat heeft Ruth mogen doen. Groot was de genade aan haar bewezen. Uit het "tiende" geslacht van deze Moabietische heeft Gods Zoon vlees en bloed aangenomen. Deze was meer dan de tempel.

Gemengde huwelijken blijven verontrusten. De oplossing van het probleem is de opheffing van het probleem door geestelijke eenheid, bereikt voor het huwelijk.

Bij Salomo zien we het juist weer in de andere richting gaan. Zijn heidense vrouwen zeiden niet: "Uw God is mijn God". Ruth gaf de wrede Kamis gaarne op voor Jehovah, de God Israëls. Maar Salomo's vrouwen wilden tempels voor de Baals, Astartes en de vele andere heidense goden. "Heeft niet hierdoor Salomo, de koning van Israël gezondigd" vraagt Nehemia en ter waarschuwing voor de Israëlieten voegt hij er aan toe: "Hoewel onder de vele volken geen koning was als hij en hij een beminde was van zijn God, en God hem tot koning over geheel Israël had aangesteld, deden de vreemde vrouwen zelfs hem zondigen."

Ezra en Nehemia beide zijn drastisch opgetreden tegen de gemengde huwelijken. Ezra constateerde onder vele andere misstanden ook, dat vele Israëlietische mannen en zelfs priesters en Levieten zich niet afgezonderd gehouden hadden wat hun huwelijk betreft, maar getrouwd waren met Kanaanietische vrouwen.

Hoezeer het Ezra ernst was met de bestrijding van dit kwaad blijkt wel uit het feit, dat de regen hem niet kon verhinderen de grote volksvergadering te houden, waarin besloten werd de vreemde vrouwen weg te zenden. We lezen in Ezra 10:9 de merkwaardige tekst: "En alle mannen van Juda en Benjamin verzamelden zich binnen drie dagen te Jeruzalem, en wel in de negende maand, op de twintigste der maand. Het gehele volk zat neer op het plein van het huis Gods, rillend zowel om de zaak als door de regenbuien." Het boek Ezra besluit dan met een lijst van de schuldigen, waarin priesters en Levieten afzonderlijk genoemd worden.

Had Ezra bij het constateren van de gemengde huwelijken zichzelf de haren uitgetrokken, de meer practische Nehemia trok de schuldigen de haren uit. Het is ook de moeite waard in dit verband aandacht te geven aan het motief, waarom Nehemia zich keert tegen de gemengde huwelijken, ditmaal niet met de Kanaanietische vrouwen, maar met Asdodietische, Ammonietische en Moabietische. (De vloek over Moab was dus niet opgeheven door het gebeurde met Ruth). Hij constateert: " . . . van hun kinderen sprak de helft Asdodietisch en zij waren niet in staat Judees te spreken, maar wel de taal van dit of dat volk." Dit vindt Nehemia zo erg, dat hij hen daarom zelfs vervloekt.

Ook hier dus geen discriminatie vanwege ras of land van afkomst, maar weer het religieuze motief. De kinderen, opgevoed door die heidense vrouwen, konden de taal, waarin God Zich had geopenbaard niet spreken. Zij konden Gods Woord niet lezen, zij konden den HERE niet bidden om al hun nooddruft naar lichaam en ziel. In het gemengde huwelijk lijdt het Woord des HEREN en wordt de gebedsweg slechts spaarzamelijk bewandeld in vele gevallen.

Maar kan men het gemengde huwelijk gebruiken als een middel om de ongelovige partij te brengen tot de erkenning: Uw God is mijn God? Dit moge het gevolg zijn van een gemengd huwelijk, maar nimmer het doel. Het huwelijk dient niet gesloten te worden uit evangelisatie-overwegingen. Het is een levenslange verbintenis tussen een man en een vrouw in onderlinge, wederkerige liefde en trouw. Om te evangeliseren staan ons andere en betere wegen ten dienste dan het huwelijk.

In Numeri 12 lezen we hoe de HERE zelf het motief van rasdiscriminatie afwijst. Mozes trouwt daar met een Ethiopische vrouw. Misschien was Zippora gestorven of naar Midian teruggekeerd. Hij wordt er over deze daad ter verantwoording geroepen door Mirjam en Aäron praat Mirjam al spoedig achterna. Mirjam vindt Mozes' tweede huwelijk beneden zijn stand. Zij vond het niet gepast een negerin als schoonzuster in de familiekring welkom te heten. Daarom wil ze nu, dat Mozes maar aftreedt als middelaar van het Oude Verbond. "Heeft de HERE soms uitsluitend door Mozes gesproken?" vraagt ze verontwaardigd. Het is ontroerend te lezen, hoe de HERE het hier voor Mozes opneemt. Ook dat Mirjam die zo trots was op de kleur van haar huid, juist door een huidziekte als symbool van haar innerlijke onreinheid, wordt aangetast en het gebed van Mozes als middelaar nodig heeft.

Van een eigenlijk gemengd huwelijk was bij Mozes echter geen sprake. Deze Ethiopisceh vrouw behoorde bij hen die met Israel waren meegetrokken uit Egypte. Zij hàd al voor Jehova gekozen. Door Gods genade maakte zij deel uit van de kring des verbonds. In deze geschiedenis zien we een profetie van de Nieuw-Testamentische Pinksterdag en van de geschiedenis van de kamerling.

Tenslotte wil ik nog even wijzen op de belangrijke gegevens uit 1 Cor. 7 in verband met het gemengde huwelijk. Ook kunnen we daaruit vernemen dat reeds in het Corinthe van Paulus dagen gemengde huwelijken veelvuldig tot echtscheiding leidden. Nu spreekt Paulus daar over huwelijken, die op heidense basis begonnen waren, maar tijdens de duur van het huwelijk tot gemengde huwelijken geworden waren, omdat één van beide partijen Christus had leren aanvaarden als Heiland en Zaligmaker. Geen wonder dat dit tot spanningen in het bestaande huwelijk aanleiding kon geven. De heidense partij kon van de Christelijke partij dingen vragen, die in strijd waren met het nieuwverworven geloof. Dan wijst Paulus op de inschikkelijkheid die betracht moet worden van de zijde van de gelovige partij. Ook om deze dingen moet Gods naam niet gelasterd worden. Want "tot vrede heeft God u geroepen" (1 Cor. 7:15).

Paulus onderscheidt daarbij tussen twee mogelijkheden. Enerzijds: heeft een broeder een ongelovige vrouw, die er in bewilligt met hem samen te wonen, dan moet hij haar niet verstoten. En ook omgekeerd: een vrouw moet, als zij een ongelovige man heeft en deze er in bewilligt met haar samen te wonen, die man niet verstoten. (vs. 12, 13) Ook in verband met deze regel denkt Paulus aan de kinderen. Deze zijn heilig, ook als slechts één van beide partijen den HERE toebehoort en Hem trouw dient. Anderzijds echter is er het geval, dat de overgang naar het Christelijk geloof ernstige strubbelingen in het huwelijk en gezin veroorzaakt. "Indien de ongelovige man haar verlaat, laat hij haar verlaten. De broeder of zuster is in dit geval niet gebonden." (vs. 15)

* * *

Hiermee zijn we aan het einde gekomen van onze beschouwingen over het gemengde huwelijk. Het moge ons weer laten zien, welk een onmogelijke opgave een gemengd huwelijk in feite betekent. Elke pastor weet uit zijn ervaring voorbeelden van hen die zich aldus uitspraken: "Ik had niet geweten, dat het zo moeilijk zou zijn." Gezien de aard van het huwelijk behoeft deze conclusie ons niet te verbazen.

Maar wat doen we dan met het oog op het ernstig tekort aan huwbare meisjes in onze kringen? Het enige wat we — ook afgedacht daarvan moeten doen — is: predik het Evangelie. Mogen velen gewonnen worden voor Christus door het blijmoedig getuigen van onze Calvinisten. Mogen velen het voorbeeld van Mozes' tweede zwarte vrouw en van Ruth navolgen!

R. K.

RIJDEN IN DE WINTER

Terwijl ijs en sneeuw, beslagen en bevroren ruiten, koude motors en tientallen andere factoren het autorijden in de winter moeilijk en gevaarlijk maken, zijn er altijd mensen, die zich gedragen, alsof deze moeilijkheden er niet bestaan. Deze rijders komen uit een zijstraat het verkeer binnenvallen zonder zich af te vragen of anderen tijd genoeg hebben om op zoiets te reageren of slaan af zonder rekening te houden met anderen.

Maakt U niet kwaad over deze dwazen en brutalen, die op allerlei manieren de ruimte voor zichzelf opeisen en een ander de schuld geven als er iets mis gaat. Wie kwaad wordt loopt het gevaar, zelf iets te gaan doen, waarvan hij later spijt kan hebben. Het is beter, geen aandacht aan de gedragingen van anderen te schenken en zelf te zorgen dat alles in orde is. Hier volgen een paar adviezen:

— KOUDE MOTOR — Als U een koude motor gestart hebt, laat hem dan even warm lopen, voordat U zich in het verkeer voegt. Een koude motor slaat gemakkelijk af of loopt traag en ongeregeld.

— ACHTERRUIT — Zicht naar achteren is even belangrijk als naar voren. Neem altijd de moeite om de achterruit schoon te maken. Verscheiden ongelukken zijn te wijten aan de nalatigheid van de bestuurder om op het achteropkomende verkeer te letten. Waag het er nooit op — wacht tot U zekerheid hebt, voordat U van richting verandert.

— TRACTIE — Elke auto kan vastraken op ijs of in sneeuw. Zorg dat U iets bij U hebt om weer op gang te komen; een paar dakshingles, stukken kippegaas, carton of iets dergelijks.

— SLIPPEN — De beste rijder kan wel eens slippen, maar als U het voelt aankomen kunt U het beste kalm aan doen — niet afremmen, niet sneller gaan rijden en draai het stuur in de richting waarheen U slipt. Slippen komt meer voor bij temperaturen om het vriespunt dan bij strenge koude.

— STOPPEN — Pomp met de rempedaal, het is de enige veilige manier om vaart te minderen op gladde wegen. Het voorkomt dat de wielen geheel stilstaan en glijden gaan, waardoor de auto geheel onbestuurbaar zou worden.

— RUIMTE — In de winter is meer ruimte nodig tussen de auto's onderling, ook bij lagere snelheden. De auto voor U wordt een gevaarlijke bariere, als de bestuurder plotseling stopt. Bovendien hebt U rekening te houden met de mogelijkheid van verkeersopstoppingen, verkeer uit zijstraten en van driveways en voetgangers. Zorg dat U altijd ruimte hebt om te stoppen.

— STUCK — Als Uw auto vastgeraakt is in sneeuw, zorg dan eerst, dat de voorwielen vrij komen. De achterwielen komen dan vaak vanzelf uit de moeilijkheden.

— IJS — Zelfs als U geregeld over dezelfde weg rijdt verdient het aanbeveling, goed op te letten voor ijsvorming. Vooral op beschutte plaatsen, onder een viaduct e.d. kan gemakkelijk een gladde plek ontstaan, soms bedriegelijk bedekt met een laagje sneeuw.

— KALM AAN — Vrijkomen uit diepe sneeuw is niet zo moeilijk als velen denken. Begin met langzaam vooruit te rijden, liefst in de tweede versnelling. Als U niet verder kunt, schakelt U over op "achteruit", totdat U weer stopt. Dan weer kalmpjes aan vooruit. Geef niet meer gas dan beslist nodig is, anders gaan de wielen slippen en maken ze een spiegelgladde plek, waar de banden geen vat op hebben. Geduld en volharding kan U helpen.

— VERGIF — In het zware verkeer van de 'rush-hours' als de auto's dicht bij elkaar rijden met geringe snelheid is er gevaar voor vergiftige gassen. Rijd nooit met alle ramen stijf dicht, laat er een mogelijkheid voor ventilatie zijn. Start ook nooit een auto in een gesloten garage; dat heeft al vele levens gekost. Het vergiftige gas 'carbon monoxide' is onzichtbaar en reukloos, zeer bedriegelijk!

— VERMOEIDHEID — Autorijden is altijd vermoeiend, maar speciaal in de winter. De zenuwen van de bestuurder zijn gespannen, zijn spieren ook; lichaam en geest zijn in actie. Er zijn verschillende omstandigheden die hem irriteren of moe maken kunnen. Hierin schuilt een groot gevaar, waarvoor maar één afdoende middel is; rust. Rijd niet langer dan U kunt en houd met deze factor rekening als U van plan bent een trip te maken in de winter.

KLM Appointment

The appointment of M. J. P. van der Heyden as General Manager for Canada, KLM Royal Dutch Airlines, has been announced. He takes over the new post effective February first.

Mr. van der Heyden has been associated with KLM for 30 years, and most recently he was stationed at The Hague as Director of Commercial Product Control in charge of ground handling facilities, catering, aircraft interiors, and service to passengers in general.

He has also served as head of the European Division and as Assistant General Manager for the United Kingdom and Ireland.

Mr. van der Heyden replaces Mr. H. R. Semmelink, LL.D. who will assume the post of General Manager for KLM's West Indies division with headquarters in Curaçao.

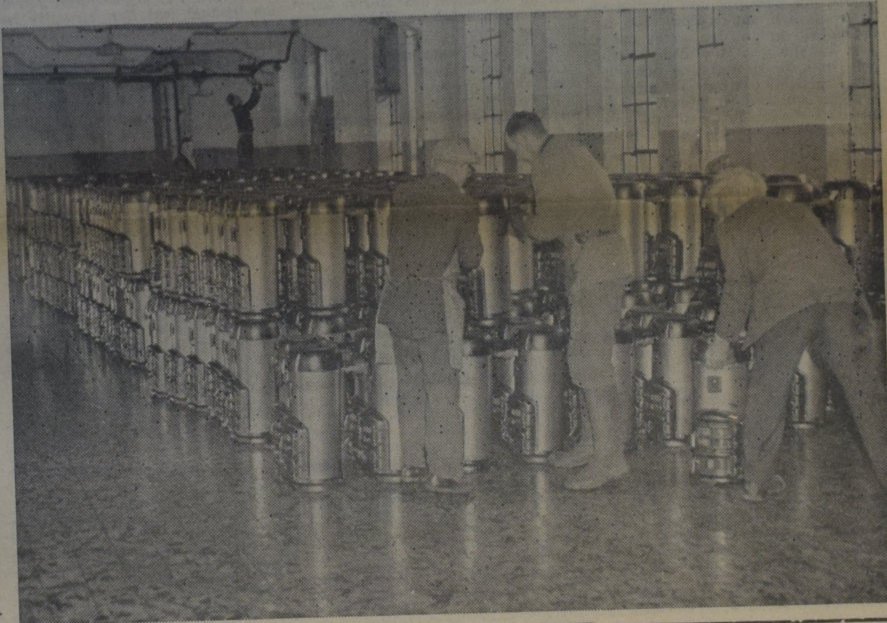
★ Rust en warmte voor Amsterdam ★

Het grootste gedeelte van Tuindorp-Oostzaan, is thans weer droog. In de tuintjes tussen de huizenblokken is een glibberige laag modder achtergebleven en de huizen zijn kil en vochtig. Een fabriek in Breda heeft een spoedorder uitgevoerd van de gemeente Amsterdam van duizend Salamanderkacheltjes voor Tuindorp-Oostzaan. Het transport arriveerde bij gebouw De Vrede, waar de kachels voorlopig werden opgeslagen.

Nog steeds wordt gewerkt aan het verstevigen van de nieuwe dijk, welke is gelegd in het gat, dat in de dijk van zijkanaal H langs de Noorder IJpolder is geslagen. Aan de Kanaalzijde is een zinkstuk van rijs gelegd.

(Luchtopname ANP)

ONTSPOORDE JEUGD

EEN SERIE
door
Ineke Parlevliet
2

Andere oorzaken van de jeugd-criminaliteit.

Behalve misstanden in het huisgezin en familieleven zijn er ook nog meer algemene oorzaken, die mede aanleiding kunnen zijn tot de ontsporing der jeugd. Onze tijdgeest wordt, ondanks de grote materiële welvaart, gekenmerkt door onzekerheid, angst en een geestelijke oppervlakkigheid. De vraag of er weer een nieuwe oorlog op komst is, houdt velen bezig.

Voor menigeen lijkt het soms alsof er veel is om voor te sterven, maar weinig om voor te leven. De religie, het geloof, waarin de zin van ons leven verankerd ligt, dreigt haar vat op de grote massa te verliezen. De mensen geven zich weinig tijd om bij de grote levensvragen stil te staan. Ze jachten door om de produktie nog hoger op te voeren en om nog meer te verdienen. De zucht naar materieel gewin houdt veel mensen volkomen in beslag. Het amusementsbedrijf is er in de eerste plaats op uit om een grote omzet te hebben. De zakenman bekommert er zich niet om of de film, die hij produceert, de T.V. show, die hij financiert, het boek dat hij uitgeeft, of de muziek, die hij verkoopt, een opvoedende waarde in zich heeft. Dat is voor hem van totaal ondergeschikt belang. Zolang de massa zijn producten maar blijft slikken, is het hem goed.

Met banale, inhoudloze films, knetter- en schietstories op de T.V., slechte, opzwepende muziek en een stroom van de z.g. "comic-crime books", wordt de tijd en het brein van de hedendaagse jeugd gevuld.

Boeken en tijdschriften, die over misdaad en terreur handelen gaan er bij de jeugd in als koek. Ik las ergens dat de jaarlijkse omzet van het comic-crime boek (waaronder in de eerste plaats die dunne, slappe "tijdschriftachtige" boekjes bedoeld worden en die altijd een combinatie vormen van misdaad, sex en heldhaftigheid) in Amerika 950 millioen exemplaren per jaar bedraagt, terwijl het "goede" kinderboek slechts een omzet van 840 millioen exemplaren heeft. Onder dit z.g. "goede" boek (waarmee men de betere en gezondere jeugdlectuur aanduidt) zal volgens christelijke maatstaven ook nog wel veel kaf onder het koren zitten, zodat dit cijfer in werkelijkheid nog lager komt te liggen.

In hoeverre verderfelijke films, slechte lectuur, waardeloze T.V. programma een nadelige invloed op het kind hebben, is moeilijk te zeggen. Maar ik ben er van overtuigd dat deze invloed niet te onderschatten valt.

Vroeger rijp.

We leven snel. De wentelende wielen van de tijd gaan steeds vlugger. Dit drukt een stempel op de opgroeiende jeugd. De jeugd is eerder rijp dan vroeger en voelt zich al jong zelfstandig.

De oudere generatie heeft met twee wereldoorlogen achter de rug nu niet bepaald een schitterende prestatie geleverd en daardoor laat de hedendaagse jeugd zich ook niet meer zo makkelijk door hun ouders en opvoeders imponeren. Zij zoeken eigen wegen, hebben andere inzichten, nieuwe ideeën en de ouders, die hierin hun kinderen niet willen en kunnen begrijpen, zullen daardoor ook niet in staat zijn om hen te helpen en te leiden in hun zoeken naar zelfstandigheid. Het is niet fair om alle jeugd over één kam te scheren en om bij voorbaat vast te stellen dat onze jeugd niet deugd. Het overgrote deel van de huidige teenagers geeft gelukkig blijk van gezond verstand, moreel inzicht en een welkom idealisme.

Maar dat neemt toch niet weg dat ongeveer 5% van de jeugd het spoor bijster is en een gevaar voor zich zelf en de samenleving vormt, wat ons met zorg vervult.

De jeugdige misdadiger voor de rechter.

Naar gelang van het gepleegde feit zal het kind door de rechter veroordeeld worden. Bij een licht vergrijp kan de rechter het kind aan zijn ouders terug geven met een ernstige vermaning. In de meeste gevallen echter zal het kind onder toezicht gesteld worden van een reclasseringsambtenaar, de z.g. probation officer geheten. Het kind krijgt dan een voorwaardelijke straf. Het moet zich aan zekere, door de rechter opgelegde bepalingen houden, b.v. om tien uur binnen zijn, een verbod om in slecht bekend staande restaurants of poolrooms te komen, regelmatig zich melden bij de politie enz. De probation officer wordt belast om het kind te controleren en te helpen. Houdt het kind zich niet aan de opgelegde bepalingen, dan wordt het opnieuw voor de rechtbank gebracht en het uitgestelde vonnis treedt in werking.

In de regel zal dit dan tuchtschool straf worden, trainingsschool, terwijl voor oudere jongens en meisjes de (jeugd)gevangenis, reformatory, ingeschakeld kan worden. Ook op ernstige vergrijpen volgt meestal dadelijk tuchtschool- of gevangenisstraf. Is echter uit het voorafgaand onderzoek gebleken dat het ouderlijk milieu in de eerste plaats aansprakelijk is voor het wangedrag van het kind, dan kan de rechter de ouders hun ouderlijke macht ontnemen en het kind tijdelijk in een pleeggezin of opvoedingstehuis doen plaatsen.

Deze laatste bepalingen zijn dus niet in de eerste plaats als straf voor het kind bedoelt, hoewel de jeugdige misdadiger, die niet naar huis mag terug keren, dit vaak wel zo aanvoelt.

Het pleeggezin.

In de praktijk is het vinden van een goed pleeggezin voor dit soort kinderen een groot probleem. Er zijn maar weinig ouders genegen om een ouder kind op te voeden van een ander, dat bovendien nog moeilijk en ontspoord is. Toch is het voor het kind van het allergrootste belang dat zijn pleegouders hem juist dat geven, wat hij in zijn ouderlijke huis mist: liefde, aandacht en discipline.

"Hier heeft de maatschappij zelf gefaald . . ."

Lang niet iedere pleegouder is hiertoe in staat... en lang niet elk kind wil tijdelijk of permanent andere ouders aanvaarden. En zo kan het gebeuren dat het kind van het ene pleeggezin naar het andere gaat, zonder zich ergens thuis te voelen. Het kind zal zich dan steeds onzekerder gaan voelen en dit uiten door nog onhandelbaarder te worden. Kunt U zich voorstellen dat een kind, dat in 15 verschillende pleeggezinnen is geweest, tenslotte zo gestoord en mixed-up is, dat hij op een gegeven ogenblik voorgoed de verkeerde weg op gaat? Niemand heeft hem de liefde en de zekerheid kunnen geven, die dit kind boven alles nodig had. Hier heeft de maatschappij zelf gefaald.

De tuchtschool.

Helaas heeft plaatsing in een tuchtschool ook niet altijd de gewenste uitwerking. De opvoedingsmethoden in veel tuchtscholen laten vaak nog te wensen over.

Het is voor de jeugdige misdadiger van groot belang op welke manier men hem gedurende deze periode te hulp komt. Er moet vanzelfsprekend tucht zijn, maar als deze jeugd voor een groot deel van de dag een spreekverbod opgelegd wordt, wanneer ongehoorzaamheid, vechtpartijen enz. gestraft worden met zware lijfelijke mishandelingen of langdurige opsluiting in een donkere cel, dan neemt hierdoor de agressie van het kind ten opzichte van de maatschappij alleen maar toe.

Wanneer er een tekort is aan kleding, goed voedsel, behoorlijke huisvesting, recreatie- en werkmogelijkheden enz. dan is de kans dat het kind na zijn vrijlating het rechte pad zal opgaan, menselijkerwijs gesproken wel erg gering.

"Wie het boek "Knock on any door" van Motley kent, heeft kunnen lezen dat juist de wantoestanden in een tuchtschool en de negatieve opvoedingsmethoden aldaar, de hoofdpersoon uit het boek in de armen van de grote misdaad drijven.

In 1948 pleegde een 15-jarige jongen zelfmoord in de tuchtschool, nadat hij zijn naburige celgenoot had gezegd: "I have not any fun in this trainingschool, nor at home. There is no use of living."

En dit is het enige geval niet.

Meer en meer probeert men nu de bestaande reglementen der tuchtscholen te verbeteren, betere opvoedingsmethoden toe te passen, maar zolang er nog een schrijnend tekort is aan opgeleide krachten, aan voldoende financiële middelen om de jeugd de nodige verzorging te geven, en men deze kinderen met straf in plaats van met liefde tegemoet treedt, is de kans groot dat tuchtschool-kinderen later weer spoedig de verkeerde weg inslaan.

Ongeveer 80% van de volwassen misdadigers zijn in hun jeugd reeds voor de rechter gebracht en hebben een tuchtschoolstraf achter hun rug. Dit is nog niet erg hoopgevend....

(Wordt vervolgd.)

DE LANDVERHUIZING

(Vervolg van pag. 4)

niet langer uit, mompelde iets over de baby en ging beneden twee glazen water drinken in Wil's popperige keuken. Grote grutten, ze was uitgedroogd als een kameel na een lange woestijnreis... Wat een kwelling! Verfrist spoedde ze zich weer naar boven en zag na tien minuten met heimelijk plezier hoe ook Gert het te kwaad gekregen had en een expeditie naar beneden ondernam.

Wie beschrijft haar verbazing, toen om een uur of elf — ze had juist alle hoop opgegeven — er een koffietafel aangericht werd, die klonk als een klok. De porties cake, die haar voorgeschoteld werden, waren adembenemend en de koffie, overvloedig en geurig, smaakte als nectar. Op slag herzag ze haar mening over de Canadese gastvrijheid en was zelf geneigd Uncle Charlie zijn brandspuit te vergeven. Zelden zal een koffietafel zoveel en zo enthousiast eer zijn aangedaan!

☆

Later in de basement-suite, door Gert reeds bondig "de catacomben" gedoopt, vertelde een van de pret schaterende Wil hun iets over de visite-gebruiken der Canadezen. De hele avond had ze binnenpretjes gehad om de langzaam uitdrogende en verbijsterde nieuwkomers. Wat Gert deed opmerken, dat het karakter van zijn schoonzus er door emigratie niet op vooruitgegaan was.

In de kleine logeerkamer, waar ze met een zucht het moede hoofd neer vlijden, merkte Gert op: "Tjonge, wie had kunnen denken, dat ik aan deze kant van de oceaan meer schoonfamilie heb dan aan de andere! How do you do — how do you do? Alles bij elkaar lijkt het me hier geen ongeschikte boel!" En zei Lottie: "Alles bij elkaar ken ik nog maar een schijntje Engels, of wat ze hier zo noemen.... dat heb ik wel begrepen. Het leek wel of ik doof was. Maar jij was geweldig, Gert, zoals je Uncle Charlie van zijn handkarretje afhielp!"

"Welnee," Gert kuste teder het puntje van haar wipneus, "dat koeterwaals van mij is niks! Jij kunt het veel beter vertellen, jij bent pas een vrouwtje om mee uit emigreren te gaan!" Zo'n wederkerige goede mening is voor een echtpaar ongetwijfeld een benijdenswaardig bezit.

Even was het stil. Toen zei Lottie aarzelend: "Nu zitten we dus in Canada, maar wat verder?"

"Kind," zei haar man, zoekend naar de juiste bocht in het vreemde bed, "breek daar nu je uitgeputte hoofd niet over en ga gauw slapen. We zullen ons best doen, we krijgen van verscheidene kanten hulp, dat is al veel. De rest moeten we óvergeven, dat weet je toch wel?" Met deze woorden ging hij definitief ter ruste.

Enkele ogenblikken later hoorde Lottie aan de diepe rustige ademhaling naast haar, dat Gert al zijn indrukken en zorgen ver achter zich gelaten had. Behoedzaam legde ze haar hand tegen zijn warm gezicht. Zolang hij elke nacht zo naast haar slapen kon, was ze bereid om desnoods naar de binnenlanden van Borneo te gaan.... Met een gloednieuwe verwondering dacht ze aan de woorden uit dat eeuwenoude verhaal over een emigrante, "waar gij zult heengaan, zal ik heengaan en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten".

Terwijl ze zachtjes aan wegdroomde, was in haar een vage spijt, dat deze woorden niet haar trouwtekst vormden. Maar wie had destijds kunnen voorzien, dat ze nog eens met haar Gertje over de oceaan zou verhuizen?

LEZERS SCHRIJVEN

(UIT NEDERLAND)

Gaarne wil ik ook weer voor 1960 mijn abonnement op "Calvinist-Contact, dat ik nog steeds met zeer veel genoegen lees, vernieuwen.

Het meest boeit mij wel, dat uw blad een goed beeld geeft van het streven naar de opbouw van een christelijke samenleving, dat (al kent ook het Christelijk leven in Canada zijn narigheden) vele emigranten binnen kortere of langere tijd na hun vestiging blijkt te bezielen. En voorts dat uw blad zonder getheoretiseer, getheologiseer en gedogmatiseer aan die opbouw op zo positieve wijze leiding weet te geven in vrijwel alle rubrieken. En dat zo direkt van de Bijbel uit.

In het kader van uw Christelijk opbouwwerk, (dat voor mijn besef nogal contrasteert met wat ik met name na de oorlog hier meemaak) zal ongetwijfeld integratie een van de moeilijkste opgaven zijn, waarvoor Christenemigranten komen te staan. Stellig zal het aanpassen aan en inpassen in de Canadese samenleving voor velen een zaak van veel nadenken en overleg zijn.

In dit opzicht mis ik iets in uw blad. Het geeft eigenlijk geen beeld van de verhouding en omgang van Christenemigranten en Canadezen, ook niet wat de jeugd aangaat. Er wordt althans weinig over geschreven.

Ik las het mooie boekje van ds. Tenis van Kooten "Living in a new country" en dat deed bij mij de vraag rijzen: zou een blad met een gezond Bijbelse instelling als het uwe juist door voortdurend de schijnwerper te richten op de verhouding tot de Canadese bevolking, ook niet een zeer goede leiding kunnen geven om onze mensen te helpen om in hun integratie in de gewenste banen te leiden om ze harmonisch te doen verlopen?

Voor 1960 wens ik uw redactie en alle medewerkers veel werklust toe, om met de zegen van God met "Calvinist-Contact" een goede voortgang te maken.

Zou mijn vrouw uit volle overtuiging de stap durven doen, dan zou ik zonder aarzelen gaarne aan de opbouw van het Christelijk leven in Canada mee komen werken. Het is echter niet geraden dit te forceren.

Hoogachtend
en met vriendelijke groet,
G. V.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY
AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

Birth-announcements $ 2.50
Engagement-announcements . . $ 2.50
Marriage and anniversaries . . . $ 3.50
Notifications of death . . . . . $ 3.50

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Met dank aan God geven wij kennis van de geboorte van ons dochtertje en zusje

JANE SHIRLEY

Mr. and Mrs. A. Smit.
Marguerite.
Carla.
Irene.
Nancy.
Norine.
Norma.

17 Jan. 1960.
R.R. 1, Pontypool, Ont.

With deep gratitude to God we announce the birth of our son

GARY JAMES WILLIAM

on Tuesday, January 20, 1960.

Rev. & Mrs.
Gordon J. Spykman.
Steven Joel, Erik David,
Donald John.

1053 Alexander S.E.
Grand Rapids, Mich.

Wit gratitude to our Covenant God we are happy to announce the birth of our son

LEONARD STEWART

Cor and Reini Schuurman.
Branchton, Jan. 20th, 1960.

With gratitude to God we announce that our parents

ROELOF SLUMP
and
AUKJE SLUMP—FOKKEMA

have celebrated their twenty-fifth wedding anniversary on Saturday January 30th, 1960.

Their grateful children:
Wilma and Neil.
Bernie.
Sandra.
Gerda.

746 Cumberland Ave.
Burlington, Ont.

---

100 Acre MIXED FARM

7 Kamer huis, 4 slaapkamers, grote barn, kleigrond. Deze farm is in goede conditie. Geen dure farm en een goede gelegenheid om zelfstandig farmer te worden. Ongeveer 8 mijl van Wellandport. Vraagprijs $ 11,000. Met $ 3000 down.

70 ACRE DAIRY FARM, 8 mijl van Hamilton. Melkcontract. Holstein vee, varkens. Goede barns, Kleigrond. Goede machinerieën. Vraagprijs $ 35,000. Down $ 15,000. Down is absoluut over te praten.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

Het behaagde de HERE tot zich te nemen onze geliefde broeder

RUTGER LOENEN,

in de leeftijd van 51 jaar.
"Zijn doen is enkel majesteit."

Mogen de weduwe en kinderen bij Christus de kracht vinden om getroost voort te te gaan.

Namens de kerkeraad van de Christian Reformed Church te Richmond, B.C.:
Rev. Wm. L. Vander Beek, Voorz.
G. Nyboer, Scriba.

24 Januari 1960.

Het behaagde de Here tot zich te nemen in Zijn Heerlijkheid, onze vriend, lid en bestuurslid

R. LOENEN Sr.,

Het door hem veel verrichte C.L.A. en C.C.A. werk zal, benevens zijn onwrikbaar vasthouden aan de zuivere christelijke leer en beginselen, een blijvende getuigenis zijn voor ons allen.

Moge de Here de achtergebleven familieleden bijstaan in hun verlies, wat voor hem slechts gewin is.

The Christian Culture Association of B.C.
Vancouver Chapter & Provincial Board.

DELRAY MOTORS

Het Nederlandse Auto Centrum in Toronto

VOOR BETERE WAGENS
TEGEN GEGARANDEERD
LAAGSTE PRIJZEN

Downpayments v.a. $ 25.—.

601 St. Clair West
LE 6-0792
G. JONKHEID, Eig.

The JOHN KNOX Christian School at BROCKVILLE, Ontario, will be in need of

A TEACHER

to teach grades 1 & 2 for the School Term commencing September 1960. Send applications to Mr. J. Fred Nordemann, Algonquin, Ontario.

Never a dull moment in Ma's House ! !

Voor gezelligheid en goede service, tijdelijk of permanent, write or phone:

MA SCHUURMAN

32 Glenlake Ave., Toronto 9, Ontario. RO 2-7846.

For rent:

4 ROOM UPSTAIRS APARTMENT

2 bedrooms, livingroom and kitchen. J. Veldman, 30 Brock St., Brantford, Ont. Tel. PL 3-7664.

Voordelig te huur:

EEN OF TWEE KAMERS

Apart staande werkplaats met boven woonruimte. Parking. Aan drukke verkeersweg in Hamilton East. Geschikt voor vrijgezel of mensen zonder kinderen. Phone LI 4-4796.

For Sale:

DUTCH GROCERY

and Specialty Delicatessen. $2500 which covers equipment. Stock extra. Good reason for selling. Oakville VI 5-0841. 64 Colborne St.

WENST U EEN FARM TE KOPEN

of van plaats te veranderen, stel U eens in verbinding met de Contact-Commissie van de Chr. Ref. Church van Ingersoll.

G. W. Klomps,
R.R. 2, Mossley, Ont.

"HET KRUIDENHUIS"
W. T. Bijlsma & Zoon
Nieuwmarkt 24, Amsterdam

Sedert 1916 speciaal adres voor geneeskrachtige kruiden. Samenstellingen tegen bronchitis, rheuma, galsteen, vetzucht, onzuiver bloed, slechte stoelgang enz. Gegarandeerd onschadelijk; verbetering spoedig merkbaar. Referentie-adressen op aanvraag. Schrijft ons Uw klachten!

Proefpakket, voldoende voor 2 mnd., $ 3.—. Kuurpakket voor 6 mnd. $ 7.—.

HOLLANDSE IMPORT

Bezoek onze toonkamer en zie welke artikelen en kwaliteit U krijgt voor redelijke prijzen.
We kunnen het niet weg geven, maar verkopen het voor weinig geld. We zijn gesorteerd in:

VLOER-, TAFEL-, SLAAPKAMER- EN WANDKLEDEN, KUSSENS, RADIO'S, STOFZUIGERS, ETC.

Kom en zie! Schrijf of phone!

VOOR GESCHENKEN NAAR

MAAS - ALTENA
5804 - 57 STREET
Red Deer, Alta.
PHONE 4948

Sta niet van verre,

wantrouw en misken niet de ons in de natuur geschonken middelen. Volkomen onschad., wat niet altijd gezegd kan worden van uit kruiden gemaakte medicijnen. Deze kunnen in het lichaam grote verwoestingen aanrichten!
Welke klachten U ook hebt, meldt ze ons, opdat wij U een passend pak kruiden kunnen zenden. Duizenden vonden baat. Ook Uw grote kans ligt hier.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 15.00 bij vooruitbetaling.

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

UW
Hollandse Kapper
JOHN SAKES
231 No. 8 Hwy.
Stoney Creek, Ont.

FARMS FARMS

50 ACRES FRUITFARM, beplant met omtrent 12 acres druiven, 10 acres perziken, zure en zoete kersen, peren en pruimen. Er is zowat 5 acres open land met creek water beschikbaar. Er is een nieuwe diesel tractor, een 200 gallon sproeimachine en alle andere nodige materialen. Grote schuur met garage, een extra huis voor werkman, en een mooi stucco huis met verwarming, badkamer, eiken vloeren enz. Bruto inkomen van 8 tot 10.000 dollar per jaar. Vraagprijs $ 38,000, met $ 10,000 down. Wij kunnen U helpen met de financiering.

50 ACRES GEMENGDE FARM, 30 acres beplant met perziken, druiven, kersen, peren en pruimen. Grote schuren, een nieuwe tractor en een oudere tractor, alsook alle verdere nodige machines. Er is een 20 acres valley met altijd stromend water en gedeeltelijk geschikt voor het verbouwen van aardbeien of geheel geschikt voor het houden van vee. Hier is een der prachtigste huizen te vinden op een farm en geschikt voor elke grote familie. Dit prachtig bedrijf is gelegen aan verharde weg, dicht bij Jordan en wordt te koop aangeboden voor de prijs van $ 36,000, met half cash, maar indien U over 8 tot 10.000 dollar eigen geld beschikt, kunnen we U wel verder helpen.

Medard Verdegem
3 Benson Drive, St. Catharines, Ont. - Phone WE 4-1948
S. D. Costen & Co. Ltd.
24 King Street, St. Catharines - Ph. MU 5-5447

Voor de handel

Onze handelsprijscourant voor het voorjaar 1960 is weer verzonden naar onze klanten over geheel Canada.
Wij zijn wel bevoorraad in:

EVERGREENS - TREES - SHRUBS -
ROSES - PERENNIALS AND HEDGING

Indien U geinteresseerd bent in onze prijscourant schrijf aan:

C. Vander Kruk

JOHN CONNON
NURSERIES LIMITED

BOX 200 — WATERDOWN, ONT.

Voor goede prijzen en vlugge opruiming van Uw dood vee
Telephone (collect)
Ancaster MI 8-3939
GEORGE LUNSHOF

P. De Haan & Zonen
AUTOHANDEL, REPARATIE, SERVICE & BENZINE
FINA STATION
1590 MAIN ST. W.
Hamilton
JA 9-7944
of
FU 3-7380
Zondags gesloten.

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334
's avonds HU 1-8283

NEDERLANDSE EN CANADESE RECHTSADVIEZEN

GAAT U VERHUIZEN?

U behoeft geen risico te nemen als u een verhuizer kiest. Alle verhuizers zijn NIET hetzelfde.

Neem een
United Van Lines
"Quality Move"

Dat is veilig, prettig en zonder zorgen. Telefoneer ons om een begroting.

FIDELITY
VAN & STORAGE
LIMITED

Peter Van Dijk, Hamilton
Bus. JA 7-9256
Res. JA 8-5333

FARM FOR SALE

voor lage prijs wegens vertrek uit Canada, 186 acres goede grond, 100 acres onder cultuur en weide, de rest bos, goed timmerhout. Rivier door de farm, waterleiding in huis, electriciteit, T.V., grote barn, implement shed, kippenhok, garage, silo, dicht bij school en winkel, 1¼ mijl van highway 7 en de plaats Norwood, 12 mijl van Peterborough, Ont. De wegen zijn goed en de hele winter sneeuwvrij. Volle prijs $ 14,000, en laag down payment. Private sale. Kom, telefoneer of schrijf een brief. Adres:

Z. WISNIEWSKA
R.R. # 3, Norwood, Ont.
Phone ME 9-5697

Jong geen schuld - Oud geen geld!!!

Dat is een goed gezegde, maar voor U zich te diep in de schuld steekt, kom dan eerst eens in New Brunswick kijken.
Hier enige details van een farm die we te koop hebben:
275 acre farm met groot melkcontract. Groot woonhuis van alle gemakken voorzien. De barns zijn goed maar wat ouderwets. Er zijn 20 goede melkkoeien en wat jongvee. Er is een zo goed als nieuwe John Deere tractor met bijbehorende machines. Van het land is plm. 80 acre clear en de rest is goed bos, waar de payments van gemaakt kunnen worden. Prijs $ 16,000.— voor everything met laag downpayment. Ziehier Uw kans!

Tom Brouwer and George Versloot
R.R. 3, KESWICK, NEW BRUNSWICK

---

200 acres (TWEEHONDERD ACRES)

voor de prijs van EENHONDERD ACRES

Een reuzen spul voor een boer-tuinder. 45 acres goed bos. In een stuk staan 600 Maple bomen, klaar om stroop van te winnen. Een volledige lijn van werktuigen is bij de prijs van $ 12,000.00 inbegrepen. De grond is zavel (marle clay); lichte klei (clay loam) en zwarte tuingrond (black loam). Reuze geschikt voor groenten en klein fruit. Geschikt afzetgebied vlak naast de deur (rechtstreeks aan de verbruiker). Volop schuurruimte; nieuw 5 kamer huis.

En 20 andere bedrijven. In de prijsklasse waarin boeren nog succesvol kan zijn.

TIMON HAGEN, Makelaar
R.R. 2, NEWMARKET, ONT.
Phone Bradford, Prospect 5-3443

NURSERY FOR SALE

Real going concern

Gross sales for first 9 months of 1959 amounted to almost $ 50,000.—.

Constists of the following buildings:

1. MAIN OFFICE with GREENHOUSE over - 15 x 100
2. GREENHOUSE - 40 x 120
3. GREENHOUSE - 60 x 82
4. GREENHOUSE - 20 x 50
5. GREENHOUSE - 120 x 125 x 75

BULB Cellar - 2 BARNS and RESIDENCE.

Numerous stock of plants and blooms, on hand one order of 38.000 Geraniums for Spring delivery.
2 Tractors with attachments, all working tools and office equipment.
Appr. 75.000 flower pots of various sizes. 32.000 Bulbs, Tulip, Daffodil and Gladiola. 40.000 Sq. Ft. glassed in area.
All this and more; asking $ 55.000.—.
For more information, call or write: (Dutch or English)

A. DE JONGE

Office: MU 2-9541 — FOWLER REAL ESTATE — 197 King Street St. Catharines, Ont.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen te Bowmanville, Ont. N. B. Knoppers te Edmonton, Alta. Te Bauer, Mich. Dr. P. G. Schrotenboer te Ottawa, Ont.

Aangenomen naar Saskatoon, Sask. B. Boelens te Christchurch, N. Z.

Naar Burnaby, B.C. B. Den Herder te Lacombe, Alta.

Naar Lucknow-Listowel, S. Terpstra.

Naar Kingston, Ont. H. Wittenbosch te Renfren, Ont.

Bedankt voor Jarvis, Ont. B. Boelens te Christchurch, N. Z.

Tweetal te Red Deer, Alta. H. A. Venema te Weston, Ont. en L. Tamminga te Smithers, B.C.

REFORMED CHURCH

Beroepen te London, Ont en te Woodstock, Ont. K. Hanhart te Lethbridge, Alta.

Bedankt voor Vancouver, B.C. P. Vander Woude te Lynden, Wash. U.S.A.

DS. J. VRIEND BEVESTIGD TE SIMCOE

Op Donderdag, 14 Januari werd in de "Immanuel" Christian Reformed Church of Simcoe, Ont. Ds. J. Vriend bevestigd als eerste predikant dezer gemeente.

Ongeveer 150 mensen waren aanwezig, waaronder afgevaardigden van het Simcoe Town Council, het Simcoe Ministerial Association, en van andere kerken en organisaties.

De dienst werd geopend door de consulent, Ds. D. J. Scholten, van Brantford, Ont. Hij las Romeinen 8:31 tot 39. Ds. J. Ehlers van Mt. Hamilton preekte naar aanleiding van 1 Timotheus 2:5, 6, 7, met als thema: "And we together shall build the House of God at this place".

Ds. Scholten las het formulier voor het bevestigen van predikanten. Na dat de gemeente gezongen had Psalter Humnal No. 463, sprak Ds. Vriend de zegen uit.

Hierna kreeg Ouderling D. Wesseling, Vice-President van de Kerkeraad, gelegenheid om Ds. en Mrs. Vriend een hartelijk welkomstwoord toe te roepen. Vervolgens sprak Rev. H. Burkart als afgevaardigde van de Simcoe Ministerial Association. Hij feliciteerde de gemeente met het mooie kerkje dat gebouwd was, en ook met onze nieuwe dominee. Toen spraken nog Alderman H. J. Hause namens Simcoe Town Council; Mr. H. M. Harper voor de Bank of Montreal; en Mr. J. D. Kloet bracht de groeten over van de Chr. Ref. Church te Jarvis. Ds. Scholten sprak nog enkele woorden namens Classis Hamilton en ook zijn persoonlijke wens dat Ds. Vriend's werk in Simcoe tot een zegen moge zijn.

Ds. Vriend dankte een ieder voor de goede woorden die deze avond gesproken ware, en voor de hartelijke ontvangst na zijn aankomst in Simcoe.

Op Zondag, 17 Januari, hield Ds. Vriend zijn intrede. 's Morgens preekte hij over "Het Herderschap van onze Here Jezus" uit Johannes 10:14. In de namiddag was zijn thema "The Word of God in a Dying World" met als tekst Jesaja 40:6-8. In het bijzonder vroeg Ds. Vriend om de gebeden van de gemeente.

Op Donderdag, 21 Januari, werd een Begroetingsavond georganiseerd voor Rev. en Mrs. Vriend, o.l.v. Ouderling D. Wesseling. De avond werd opgeluisterd door ons Zangkoor dat verscheidene stukjes zong. Verder werd het programma afgewisseld door voordrachten, speeches, een samenspraak, en een spelletje.

Aan het einde van deze mooie avond sprak Ds. Vriend zijn waardering uit voor de openhartigheid van de mensen, vooral op Begroetings- en afscheidsavonden. Hij dankte de verschillende verenigingen voor de manier waarop hij en zijn echtgenote "in de bloemetjes waren gezet". Ds. Vriend sloot deze vergadering met gebed.

De Moderne Unions en de Kerk

Een lezer van ons blad was zo vriendelijk ons het volgende gedeelte uit een bulletin van de Victoria Chr. Ref. Church te zenden:

Zoals U zich misschien herinnert, was aangekondigd dat het stuk aangaande de moderne unions, dat op de classis heeft gediend, ter algemene kennis van de gemeente zou worden gebracht, zodat iedereen zich op de hoogte kan stellen van het gevoelen onzer kerken ten aanzien van het arbeidsvraagstuk. Dat hiermede niet het laatste woord is gezegd, en dat ook niet alle vragen zijn opgelost, zal duidelijk zijn voor ieder, die weet wat er aan deze vraagstukken vastzit. De classis bedoelde ook niet een oplossing kant en klaar de kerken aan te bieden, maar achtte het nodig zich voortdurend weer te bezinnen op dit vraagstuk, dat niet alleen degenen aangaat, die er rechtstreeks bij betrokken zijn, maar ons allen, die naar dit land gekomen zijn om door arbeid een toekomst op te bouwen. We moeten weten hoe de verhoudingen op het gebied van de arbeid liggen en welke onze houding daartegenover moet zijn. De classis wilde de lijn aangeven waarlangs ons denken en handelen ten aanzien van dit vraagstuk moet worde geleid. In het bedoelde stuk gaat het in de eerste plaats om de vraag of ambtsdragers lid mogen zijn van een zg. neutrale union, dit naar aanleiding van concrete vragen hierover aan de classis gesteld. Het zal U duidelijk zijn, dat dit maar een bepaalde kant van het arbeidsvraagstuk is en dat het een veel wijdere en allen aansprekende strekking heeft.

De kerkeraad is zich bewust, dat niet allen over deze dingen gelijk denken; hij bedoelt ook niet de gemoederen daarover heet te maken, en in de gemeente een splijtzwam der verdeeldheid te brengen, maar wel om tot bezinning aan te sporen, en het gesprek gaande te houden omtrent vragen die van grote betekenis zijn. Ook van allerlei andere, zowel van particuliere als van regeringszijde, is er kritiek op de handelwijze van bepaalde unions, die vandaag aan de dag de wind in de zeilen hebben, vanwege de grote macht welke deze organizaties hebben opgebouwd en waarmede ze het economische leven geheel gaan beheersen. Dat er organisaties moeten zijn die de belangen der arbeiders beschermen en verdedigen is duidelijk en daar zal ook niemand tegen zijn, het gaat alleen om de vraag op welke basis moet dat gebeuren. Op die vraag wil onder meer het rapport van de classis antwoord geven.

Hier volgt dan de hoofdmoot van het bedoelde rapport, dat met meerderheid van stemmen op de classis van October 1958 is aanvaard.

1. Onze synode heeft zich herhaalde malen uitgesproken over de vraag of het lidmaatschap van de z.g. neutrale arbeidsorganisaties verenigbaar is met het lid zijn van de kerk van Jezus Christus.

Hoewel onze synode zeer consekwent heeft gehandhaafd dat het lid zijn van de kerk en het lidmaatschap van een z.g. neutrale union op ziehzelf niet onverenigbaar is, heeft de synode ook herhaaldelijk en wezenlijk de toelaatbaarheid van zulk lidmaatschap beperkt. Het is nuttig enkele van deze synodale uitspraken onder Uw aandacht te brengen.

(Zie verder pag. 12)

Grateful to the Lord we announce the birth of a son

EDWIN THEODORE

Mr. and Mrs. H. De Jong

Goderich, Ont., 159 Brock St.
Jan. 31, 1960.

DE MODERNE UNIONS EN DE KERK

(Vervolg van pag. 11)

A. We willen verwijzen naar de uitspraken van de synode 1943:

1. Het lid zijn van de kerk en het lidmaatschap van een z.g. neutrale union is verenigbaar zolang zulk een union niet, volgens de constitutie, tot zondigen dwingt, noch ook in zijn gangbare activiteiten de zonde verdedigt. (Deze beslissing werd opnieuw bevestigd in 1946 en was richtsnoer voor latere beslissingen).
2. De Bijbelse gedachte van gemeenschappelijke verantwoordelijkheid en de Bijbelse leer van het afgezonderd zijn van de wereld maakt het voor leden van neutrale arbeidsorganisaties noodzakelijk om het lidmaatschap te beeindigen van zulke unions, wier practijken in duidelijke tegenspraak zijn met de beginselen van het Woord van God.

B. De synode van 1904 heeft nader omschreven enkele kenmerken van die arbeidsorganisaties waar een christen geen lid van mag zijn. Van de zeven punten daar genoemd, volgen hier 1 en 3:

1. Een christen mag geen lid zijn van een union die een eed of belofte van onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan de meerderheid of aan het bestuur eist, met voorbijzien van iemands plichten tegenover God, de kerk en het gezin; of die iemand het recht onthoudt te beslissen of hij het lidmaatschap zal beeindigen of niet, aangezien dit in strijd is met het eerste en vijfde gebod en ook met 1 Cor. 7:23 en Cal. 5:1.
3. (van een union) die in zijn bepalingen of beslissingen of in het aanwijzen van pickets (stakingsposten) toestemming geeft om geweld te gebruiken of die in staking en boycot zover gaat dat het de directe gelegenheid biedt tot het verrichten van allerlei handelingen die in strijd zijn met het vijfde en zesde gebod.

2. Het is de overtuiging van de Commissie dat, indien deze synodale richtlijnen nauwkeurig werden toegepast op de bestaande neutrale unions, het lidmaatschap van vele van deze unions voor christenen zou moeten worden verboden. De Commissie onthoudt zich van een oordeel hoevele en welke unions hierbij worden veroordeeld en laat het aan de kerkeraad over om elk geval afzonderlijk te beoordelen. De Commissie baseert echter haar overtuiging op het feit dat de volgende verwerpelijke elementen of in practijk worden gebracht of worden geduld in vele van de bestaande labour unions:

1. "Neutrale" labour unions staan de idee voor van de "Closed shop". Deze idee van de "closed shop" komt voort uit het begrijpelijke verlangen van de labour unions, dat alleen zij zullen profiteren van het werk der unions, die er ook voor betalen. Dit is echter dusdanig verbonden met het streven van labour unions om het gehele terrein van de arbeid te beheersen, en in B.C. is dat streven op zulk een wijze tot werkelijkheid gebracht, dat in de practijk het recht om te werken aan diegene wordt onthouden, die om des gewetens wille het lidmaatschap weigert. Dit doet geweld aan de vrijheid van geweten, en staat het recht om te werken in de weg, een recht dat God aan ieder op aarde heeft gegeven.

   De Commissie is van oordeel, dat de huidige practijk van de "closed shop" niet in overeenstemming is met het zesde en achtste gebod van de wet Gods. Het is in conflict met het zesde gebod, omdat het duidelijk is uit de verklaring van de Heidelbergse Catechismus (Zondag 40): "God beveelt onze naaste lief te hebben als onszelf." en "zijn schade zoveel als mogelijk is, afkeren en ook onze vijanden goed te doen."

   Het is in strijd met het achtste gebod, dat, naar de woorden van Zondag 42 van de Heidelb. Cat., van ons eist, "dat ik mijns naasten nut, waar ik kan en mag bevordere, met hem doe als ik zou willen dat anderen doen met mij.
2. Vele moderne labour unions verklaren in hun statuten, dat op unionsamenkomsten niet over godsdienst mag worden gesproken. Dat betekent in de practijk dat het voor een christen onmogelijk is een christelijke getuigenis binnen de union te geven en zijn protest te laten horen tegen beslissingen en activiteiten van de union op grond van zijn christelijke levensovertuiging.

   Dit betekent dat hetgeen met zovele woorden in Gods Woord wordt gezegd te zijn de taak van een christen in alle verhoudingen van het leven, (Hand. 1:8; Mattheus 5:14) door de labourunion niet wordt geduld.
3. Vele labour unions kweken een eng klasse-bewustzijn aan en bevorderen dikwijls vijandschap tegenover de werkgevers (bedrijfsleiding) in plaats van respect. Zij trachten dusdanig beslag te leggen op het denken en op de trouw van de arbeiders, dat andere verplichtingen van God ons opgelegd, niet kunnen worden vervuld. Dit is duidelijk niet alleen uit de practijk van vele labour unions, maar ook in vele gevallen uit de bewoordingen van de belofte van trouw die ieder lid verplicht is te onderschrijven.

   De christen echter behoort boven alles trouw te zijn aan God en in het vlak van menselijke verhoudingen zijn naaste lief te hebben, hetzij werkgever, dan wel medearbeider, en mag niet worden verhinderd in zijn christelijke plicht om aan allen het verschuldigde te betalen: belasting aan wien belasting, tol aan wien tol, ontzag aan wien ontzag, eerbetoon aan wien eerbetoon toekomt (Rom. 13:7). Vervolgens veroordeelt de Bijbel het zoeken van zichzelf of van een groep of klasse, met voorbijzien van het belang van een ander (Phil. 2:4: "en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, maar ieder lette ook op dat van anderen.")
4. Waar de labour unions het als zijn eerste taak ziet het materiele welzijn van de arbeider te bevorderen, is dat welzijn dikwijls op zulk een wijze overbenadrukt, dat labour unions de belangrijkste vertegenwoordigers van het materialisme zijn geworden. Zij kweken een geest van begeren aan, die in strijd is met het tiende gebod.
5. Sommige labour unions houden samenkomsten op Zondag, waarom de synode van 1904 heeft uitgesproken dat een christen geen lid van zulk een organisatie behoort te zijn.
6. Vele labourorganisaties verkrijgen inkomten op een wijze, die door het Woord van God veroordeeld wordt, en steunen activiteiten waar een christen met een vrij geweten niet medeverwoordelijk voor kan zijn, zoals dancing parties, bingo's enz. De synode van 1904 veroordeelde het lid zijn van zulk een organisatie.

   Deze voorbeelden mogen voldoende zijn om te laten zien dat de strikte handhaving van de synodale voorschriften van onze kerk de leden van onze kerken noopt het lidmaatschap van vele neutrale unions te beeindigen.

3. In het licht van al deze dingen wil de Commissie de vraag onder ogen zien of het wenselijk is dat zulke broeders, die lid zijn van een neutrale labour union, candidaat worden gesteld voor het ambt in de kerk.

Het is de taak van de ambtsdragers de gemeente te regeren in de naam van Christus en de leden te onderwijzen in de christelijke leer en leven. Zij hebben een bizondere plaats in de kerk van Christus als degenen, die hebben te waken over de zuiverheid van het Woord en van de Sacramenten, opdat de kerk moge blijken te zijn de pilaar en de vastheid der waarheid (1 Tim. 3:15). Zij moeten ervoor zorgen een voorbeeld te zijn in alle dingen (1 Tim. 3:2). Een opziener moet onbesproken zijn en niet één van de zwakke leden van de kudde van Christus tot zonde verleiden. (Mattheus 18:6, 10)

In verband met het bizonder karakter van de taak der ambtsdragers heeft de kerk altijd hogere normen aangelegd voor hen die candidaat werden gesteld voor ambtsdrager dan voor hen die lid van de kerk wensen te worden. Velen, die goede kerkleden zijn, zijn toch niet geschikt of verkiesbaar voor het ambt en er zijn dwalingen en afwijkingen, die mogen worden geduld in kerkleden, maar die niet kunnen worden geduld in ambtsdragers. En hoewel het lid zijn van een neutrale labour union niet per se censurable is (onder de tucht valt) behoren toch de ambtsdragers voortdurend tegen de gevaren eraan verbonden te waarschuwen; zij hebben de taak de leden der kerk te waarschuwen, hen te onderrichten en op te wekken tot een keus des geloofs in deze gewichtige aangelegenheid. Om dit echter te kunnen doen, moeten de ambtsdragers zelf goed onderricht zijn in de onderwijzing der Schrift en de toepassing daarvan op elk terrein van het leven, en voorbeelden zijn in hun gedrag ook op het terrein van de arbeidsorganisaties. Hun plaats in de maatschappij moet boven elke verdenking verheven zijn, zodat ze niet één van Christus' kleinen ergeren, noch ook blijken inconsequent te zijn. De uitspraken der synode behoren daarom zeker voor hen strikt te worden nagekomen. Op dat op deze wijze onze leden mogen worden geleid door kerkeraden, wier getuigenis in deze zaken niet in verwarring brengt of tegenstrijdig is. Opdat onze leden mogen leren zorgvuldig te zijn met de organisaties waarvan ze lid worden in deze wereld.

CONCLUSIE. We moeten daarom tot de conclusie komen dat het niet in overeenstemming is met Bijbelse beginselen en niet wenselijk voor het welzijn van de kerk, dat zulke broeders worden gekozen voor het ambt in onze kerken, zij n.l. die lid zijn van zulke neutrale labour unions, die worden gekenmerkt door sommige of door alle hierboven genoemde verwerpelijke elementen, of door andere soortgelijke elementen, die niet genoemd zijn, of anderen, die symphatiseren met zulke unions, of die onverschillig zijn in zaken die op unions betrekking hebben.

4. De Commissie dient dit rapport in, in vertrouwen dat het recht doet aan haar opdracht. Tegelijkertijd echter gevoelen we de behoefte aan iets meer dan wat dit rapport geeft.

Op één punt heeft de Commissie zich ervan weerhouden om zich uit te spreken over de belangrijke vraag hoe deze conclusie in de practijk van ons kerkelijk leven moet worden toegepast.

Wanneer we echter zeggen de behoefte te gevoelen aan iets meer dan hetgeen dit rapport biedt, bedoelen we iets anders.

We zijn overtuigd, dat meest noodzakelijk is een nieuwe bereidheid om te luisteren naar de richtlijnen welke het Woord van God geeft voor de sociale organisatie van onze maatschappij. We zijn overtuigd dat vele van onze leden niet genoeg kennis hebben van de rechtstreekse onderwijzing die de Bijbel op dit punt geeft, of de toepassing ervan.

Om deze reden gevoelen wij de behoefte aan een systematische ordening van Bijbelse gegevens, die tot uitdrukking brengen de Christelijke zienswijze en het Christelijk standpunt in deze zaken. Zulk een overzicht zou beschikbaar moeten zijn voor onze kerken en verenigingen in de vorm van een *Bijbels getuigenis.*

Daarom bieden we tenslotte het volgende voorstel aan: dat de classis een Commissie aanwijst, die de opdracht krijgt om een Bijbels getuigenis samen te stellen, waarin een overzicht wordt gegeven van die Bijbelse gegevens en beginselen die te maken hebben met de plaats van de christen in deze wereld, en wel bizonder met betrekking tot de houding van een christen tegenover de arbeidsverhoudingen en arbeidsorganisaties.

De Commissie:
Mr. H. Advocaat
Rev. R. Groeneboer
Rev. H. van Andel
Rev. W. L. van der Beek (rapporteur).

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15 ¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....